

Ieremia 24:1-10 – Cele două coșuri de smochine

În capitolele 1-20 am descoperit procesul formativ al lui Ieremia. Totuși cartea nu se încheie în cap.20. În primele 20 de capitole am fost introduși în momentul istoric al judecării Ierusalimului, moment cu care vroia să sincronizeze Domnul inima profetului. Profețiile însă continuă și după cap.20. În cap.21-23 avem o secțiune dedicată liderilor lui Israel: casei regale, proorocilor și preoților. Aici suntem introduși în tematica legământului davidic dar și în cea a legităților spirituale care funcționează în relațiile dintre lideri și popor, dintre lideri și cei slabi din popor, dintre lideri și lideri. De asemenea se deschide o perspectivă MAI luminoasă asupra viitorului Israelului. Căci în contextul tensiunii dintre evenimentul dărâmării Ierusalimului și credințioșia Domnului față de legământul davidic se promite nu doar reîntoarcerea din robie ci însăși venirea lui Mesia după reîntoarcerea din robie. Iată de ce gloria ieșirii din Babilon o va eclipsa pe cea a ieșirii din Egipt! Observăm cum Domnul descoperă NOI ELEMNTE de puzzle din istoria ce va urma. Și observăm cum petele de lumină devin din ce în ce mai numeroase și mai clare. Căci Domnul anunțase inițial doar distrugerea țării și Ierusalimului. În cap.3 apare pata de lumină legată de faptul că Domnul ar ierta și înălța Ierusalimul dacă ei s-ar întoarce la Domnul. Dar ei nu se întorc la Domnul. Pedepsa devine inevitabilă. Viitorul pare a fi doar întuneric și blestem. Iată de ce Ieremia nu vrea să accepte această perspectivă, iată de ce cade adesea în stări depresive. Domnul aduce un prim licăr de speranță în 4:27, 5:10 anunțând că NU va nimici țara de tot. Dar nu se spune ceva concret despre întoarcerea din robie. Domnul pare să-i ascundă încă acest lucru lui Ieremia. Ieremia cedează în cap.15 și începe să accepte că vremea mijlocirii s-a dus și că istoria merge INEVITABIL spre nimicirea Ierusalimului. Dar de îndată de Ieremia acceptă această etapă din planul divin, Domnul îi și deschide în capitolul 16 o fantă foarte luminoasă cu privire la ce va urma DUPĂ distrugerea Ierusalimului: va avea loc o reîntoarcere din robia babiloniană care o va eclipsa pe cea din Egipt! Pentru prima dată Ieremia se entuziasmează de planul Domnului și exclamă că toate neamurile vor vedea slava Domnului! În cap.20 se descoperă indentitatea celui care va duce pe Israel în robie: împăratul Babilonului. Dar apoi în cap.23 se revelează identitatea celui care va păstori pe Israel după aducerea lui înapoi din robie: e vorba de Mesia Însuși, fiul

lui David, care nu este altul decât Domnul Însuși, Cel ce va face dreptate cu adevărat!

Astfel în cap.23 Domnul revine asupra viitorului luminos descoperit în cap.16, dar adaugă o nouă piesă de puzzle: venirea lui Mesia! Începe să se clarifice și adevărata semnificație a legământului davidic: acesta se va împlini nu prin urmașii firești ai lui David, ci prin faptul că din David va veni Mesia, Cel care a fost și va rămâne totdeauna pe scaunul de domnie al Domnului! Aceste fante extraordinare spre lumină îl ajută pe Ieremia să învingă stările depresive descrise la finalul cap.20. Într-adevăr etapa prezentă a planului divin, în care el își împlinește lucrarea, pare a fi doar întuneric, suferință și ocară. Dar e doar o etapă. Această etapă e necesară ca să poată urma etapa plină de glorie, pace și binecuvântare. Prezentul e întunecat. Dar nu și viitorul. E adevărat că Ieremia nu avea să prindă în viață noua etapă din planul divin. Însă pentru a învinge depresia, Ieremia e chemat să se conecteze la planul divin mai mare care este dincolo de viața sa pământească, dincolo de destinul său pe acest pământ. Destinul său face parte dintr-un plan mai amplu. Doar în lumina planului mare, Ieremia își poate accepta lucrarea sa. Fără cunoașterea următoarele etape din planul divin care va continua și DUPĂ MOARTEA lui Ieremia, acesta nu are nici o șansă să învingă depresia din cap.20. Căci el înțelege că își va ISPRĂVI zilele în acest dezastru al lui Israel, așa cum a și fost. Poate el spera că măcar la finalul vieții va avea parte de vreo alinare, de vreo mângâiere, de vreun rod vizibil. Dar nu a fost așa. Rodul pe care l-a văzut el la sfârșitul lucrării sale a fost că rămășița din Iudeea s-a răzvrătit din nou împotriva Cuvântului Domnului și l-a luat cu forța în Egipt unde și moare Ieremia, departe de țara promisă, departe de orice lumină sau de orice rod. Depresia se așează atunci când dispare SPERANȚA cu privire la îmbunătățirea situației prezente, cu privire la încetarea suferinței prezente și schimbarea în bine a contextului. Ieremia pare să înțeleagă la finalul cap.20 că va muri în acest dezastru. Deci speranța că va fi MAI BINE moare și ea. Și totuși această speranță poate rămâne în inima sa, dacă privește ce se va întâmpla în istorie DUPĂ MOARTEA SA. Și într-adevăr, în plângerile lui Ieremia descoperim că Ieremia tot mai trage NĂDEJDE. Dar nădejdea sa nu e legată de ceva care se va întâmpla în timpul vieții sale pământești, ci de ceva care se va întâmpla după moartea sa. Dacă Ieremia rămâne centrat pe destinul său, nu poate învinge depresia. Dar dacă se concentrează pe destinul istoric al

poporului Domnului, atunci poate să aibă nădejdea prin care să învingă depresia. Dacă el se centrează pe sine și pe viața sa limitată, nu poate avea speranță. Dar dacă se centrează pe Domnul și planurile Sale eterne care străbat istoria și eternitatea, atunci el poate zdrobi depresia.

De aceea fantele de lumină cu privire la ce se va întâmpla DUPĂ distrugerea Ierusalimului sunt de o importanță VITALĂ pentru sufletul lui Ieremia în primul rând. Ele nu par a fi relevante pentru cei care aveau să fie nimiciți. Dar mai sunt relevante pentru mica rămășiță credincioasă din popor (Daniel și cei trei prieteni, Ezechiel și soția sa...). E una să vezi în ducerea în Babilon SFÂRȘITUL și cu totul ALTA să vezi în aceasta o etapă din planul Domnului care va continua în mod glorios cu Israel. E una să crezi că robia va dura pentru totdeauna, e alta să știi că e limitată, și că e o etapă necesară care pregătește o etapă glorioasă și luminoasă din plaul Domnului cu poporul Domnului. Deci Petele de Lumină care se înmulțesc în cap.21-34 par a fi răspunsul Domnului la depresia lui Ieremia de la finalul cap.20, și la depresia celorlalți din popor. E adevărat că Isaia anunțase și ducerea în robia babiloniană și întoarcerea din robia babiloniană cu mult timp înainte. Era însă nevoie ca această promisiunea să fie ROSTITĂ de Domnul de un CONTEMPORAN al finalului Ierusalimului. Căci cumplită a fost mânia care s-a abătut asupra Ierusalimului. A fost atât de cumplită încât pe bună dreptate oamenii s-au întrebat dacă e posibil ca să mai fie un viitor luminos pentru Israel. Într-un asemenea context o promisiunea făcută în TRECUT nu mai are așa impact. Căci dacă Domnul S-a răzgândit din pricina lui Manase. Căci Manase a trăit după moartea lui Isaia. Era nevoie ca PROMISIUNEA reîntoarcerii din robie să fie rostită de un CONTEMPORAN al distrugerii Ierusalimului și era nevoie de asemenea ca această PROMISIUNE (care părea de necrezut în acele momente) să fie făcută de ACELAȘI profet acre anunțase și nimicirea Ierusalimului și a Templului. Iată de ce Daniel studiază în Daniel cap.9 nu profețiile lui Isaia, ci pe cele ale lui Ieremia. Profețiile recente și mult mai detaliate ale lui Ieremia, DAU NĂDEJDE rămășiței credincioase a lui Ieremia. Deci nu este întâmplător că primele 20 de capitole se încheie cu depresia lui Ieremia. Acesta își acceptă destinul. Dar acceptarea destinului îl duce INEVITABIL în depresie, căci destinul său înseamnă să vadă doar ocară și durere. Cap.21-34 par un RĂSPUNS al revelației divine la depresia lui Ieremia în care se regăsea și rămășița dusă în

Babilon. Și într-adevăr în această secțiune Domnul pare să ÎNMULȚEASCĂ petele de LUMINĂ, și să întregească PLANUL SĂU adăugând noi elemente de puzzle. Doar prin racordarea la acest PLAN mai mare Ieremia poate învinge depresia de la finalul cap.20. Dar la fel poate învinge depresia și rămășița credincioasă dusă în primele valuri în robie înainte de anul 586. Era nevoie ca evreii care rămâneau în viață în robie să înțeleagă că acesta NU este sfârșitul, că Domnul NU leapădă pe poporul Său. Oricât de violentă este mânia Sa, El nu va rupe legământul nici cu David, nici cu Avraam. El va continua planul Său cu Israel în istorie. De fapt, judecata din anul 586 și ducerea în robie este un MIJLOC prin care Domnul va curăți pe Israel ca să-L poată apoi înălța din nou printre popoare. Nu ne putem da seama ce grele au fost acele clipe pentru rămășița credincioasă dusă în robie. Ce perioadă întunecată! Câte îndoieli! Câtă ocară din partea vrăjmașului! Gândul că au fost lepădați de tot, că acesta e sfârșitul, că nu mai e nădejde! Și în acest context strălucește GRIJA cea mare a Domnului pentru a-i pregăti pentru acele momente grele și apoi pentru a-i întări în acea perioadă întunecată din istoria lui Israel. Domnul anunță cu mult înainte planul Său măreț prin Isaia. Apoi îl confirmă din nou prin Ieremia. Și prin Ieremia Domnul descoperă NOI elemente din puzzle-ul planului divin, care devine din ce în ce mai clar și mai luminos. Și în cap.24 descoperim o astfel de piesă de PUZZLE. Căci profeția e rostită în contextul în care mulți evreii erau deja duși în robie împreună cu Ieconia (Ioachin). Și Domnul îi descoperă prin cele două coșuri cu smochine că Domnul va face o deosebire clară între cei duși în robie și cei rămași la Ierusalim. Cei duși deja în robie aveau să fie protejați de Domnul ca să rămână în viață și ca să se poată întoarce înapoi în țară. Dar cei rămași la Ierusalim, dimpotrivă aveau să fie sortiți pieirii. Le fel și cei ce fuseseră duși în Egipt alături de Șalum (Ioahaz) – vezi 24:8. Deci doar rămășiței din Babilon i se promite rămânerea în viață și întoarcerea în țară. Domnul își explică în detaliu PLANUL, căci o promisiunea generală: vă voi aduce înapoi în țară (ca cea din cap.16 și cap.23a) putea induce în eroare. Deci Domnul anunță mai întâi că nu-i va nimic de tot (cap.4:27). Apoi le vestește că-i va aduce înapoi în țară din robie (16:15, 23:8). Acum în cap.24 se explică CINE va fi adus înapoi în țară dar și cine NU. Vor fi aduși în țară **DOAR** cei deja duși în robia *babiloniană* în timpul lui Ieconia (Ioachin). E foarte important acest aspect. Căci și cei din Egipt, și cei din Ierusalim s-ar fi putut lega de această promisiune. Dar aceasta nu era pentru ei. De asemenea, cei deja duși în

Babilon se puteau întreba: *Această promisiune este pentru noi, sau pentru cei care au rămas la Ierusalim și vor fi duși și ei în robie?* Domnul vine să clarifice CUI i se adresează promisiunea, și cui NU i se adresează promisiunea. Promisiunea NU este pentru TOȚI din popor.

Domnul nu vrea să dea speranțe false celor din Egipt și celor din Ierusalim. Dar nici nu vrea să arunce în îndoială și incertitudine pe cei deja duși în Babilon. Iată că Domnul aduce progresiv pedeapsa asupra Ierusalimului. Cei rămași în viață și duși în robie în primele două valuri de ducere în robie PAR a fi ce este mai BUN (sau mai PUȚIN rău din Iuda). Restul este nimic în timpul primelor două asedieri ale Ierusalimului sau păstrat alături de Zedechia pentru nimicirea finală din anul 586. Ce este mai rău este judecat mai la urmă. Observăm că judecata este sub controlul absolut a lui Dumnezeu. Aparent totul este la mâna întâmplării sau a haldeilor care pe unii îi omoară, pe alții îi duc în robie iar pe alții îi lasă la Ierusalim. Dar nu este așa. Domnul hotărăște cu precizie divină CINE să fie nimic, cine să fie dus în robie, și cine să rămână în viață la Ierusalim pentru judecata finală. Și reținem că ce este mai RĂU din Iuda, este PĂSTRAT pentru judecata FINALĂ (și cea MAI CUMPLITĂ!) din anul 586. Ce este mai puțin rău este judecat mai înainte (dar o judecată mai ușoară) sau este dus în Babilon alături de rămășița credincioasă. Ca drept dovadă că spre deosebire de Zedechia care *NU* se căiește în *Ierusalim*, și de Ioahaz care NU se căiește în *Egipt*, doar Ioachin (Ieconia), cel dus în robia *babiloniană*, are un moment de căință care-i aduce înălțarea la finalul vieții sale. Poporul Israel se împarte înaintea Domnului în două. O parte va rămâne în VIAȚĂ. O parte va fi sortită pieirii. Și la fel cum ochii lui Ieremia deosebesc între cele două coșuri de smochine, la fel de bine și de clar vor deosebi ochii Domnului între cei duși în robie și cei rămași la Ierusalim. Deși fac parte din același popor și parcurg aceeași perioadă istorică, totuși cele două rămășițe au destine atât de diferite. Cei duși în robie sunt smochinele bune (în care mai este ceva BUN!) care vor primi un loc de cinste. Cei rămași la Ierusalim sunt smochinele rele (în care nu mai este nimic BUN!) ce vor fi aruncate la gunoi căci nu se mai poate face nimic cu ele. Cei rămași la Ierusalim se puteau gândi că ei sunt smochinele cele bune, și ceilalți smochinele cele rele. Ei se puteau gândi că de vreme ce Domnul i-a lăsat în țară, ei sunt cei pentru care mai există binecuvântare, iar cei duși în robie sunt cei sortiți deja blestemului. Dar în mod paradoxal lucrurile

stau exact invers. Ceilalți sunt duși în robie pentru a fi protejați de judecata finală, cumplită și fără milă, iar ei sunt PĂSTRAȚI în țară pentru judecata înfricoșătoare de la sfârșit, după cum este scris: *Piere cel neprihănit, și nimănui nu-i pasă; se duc oamenii de bine și nimeni nu ia seama că ÎNAINTEA nenorocirii este luat cel neprihănit!* (Isaia 57:1). Domnul vrea să clarifice acest lucru mai întâi în mintea lui Ieremia. Apoi va transmite acest mesaj și poporului. Dar mai întâi lui Ieremia trebuie să-i fie CLAR planul lui Dumnezeu. Mă bucur că Domnul nu le cere mai mult decât putea duce. Nu vrea să-i lase în confuzie. Le testează credința, dar nu în mod absurd. El le oferă prin Cuvântul Său direcția planului Său în DETALIU. Rămâne ca ei doar să CREADĂ. Dar obiectul credinței este CLAR. Nu este doar o abandonare în mâna unui Dumnezeu care ASCUNDE ce va face în continuare cu poporul Său, ci abandonarea unui Dumnezeu care nu ascunde NIMIC din ce va face proorocilor Săi.

Deci dacă un necaz sau o foame va veni peste un popor, sau dacă o nenorocire va veni peste o Biserică, sau o încercare peste omenire, nu TOȚI vor avea aceeași soartă. Domnul este Domnul popoarele și judecă popoarele. Da, destinul persoanei e strâns legat de destinul poporului din care face parte. Dar destinul OMULUI nu se pierde în destinul poporului din care face parte. Domnul nu este doar Domnul popoarelor ci și Domnul oricărui duh. Destinul omului e la fel de important ca cel al popoarelor. Destinul omului nu este sacrificat, uitat sau anulat din pricina destinul poporului din care face parte. Destinul omului e inevitabil afectat de destinul poporului din care face parte dar poate fi TOTAL diferit de acesta. Destinul lui Ieremia e ceresc, măcar că destinul generației sale e sortit blestemului. La fel e și cu cei rămași în viață și duși în Babilon. Ne aducem aminte de frumosul pasaj din Ezechiel care ne arată că înainte de judecarea Ierusalimului se poruncește *de sus* însemnarea celor neprihăniți din cetate ca ei să NU PIARĂ odată cu cei păcătoși. Și într-adevăr, Ieremia supraviețuiește judecății divine asupra Ierusalimului, la fel cum Noe de altădată a supraviețuit potopului.

Cele două coșuri de smochine erau puse înaintea Templului. În Templu locuia Domnul. Deci nu doar Ieremia privea de aproape cele două coșuri, ci și Domnul însuși. Și coșul cu smochine stricate avea să fie aruncat la gunoi, dar coșul cu smochine bune avea să primească o anumită întrebuințare la Templu (hrana preoților, un dar de mâncare de bun miros înaintea Domnului). Deci nu e

întâmplător că cele două coșuri sunt în Templu, adică ÎNAINTEA Domnului. Iarăși nu e întâmplătoare asocierea dintre Israel și smochin. Am văzut până acum asocieria din Israel și măslin în cartea Ieremia. Acum vedem asocierea cu smochinul. În Noul Testament Israel este asociat atât cu MĂSLINUL (vezi Romani 11), cât și cu SMOCHINUL (vezi blestemarea smochinului din Evanghelii). E interesant că Mântuitorul spune smochinului: în veac să nu mai dai rod. Totuși Israel va mai da rod ne spune Pavel în Romani 11. Se pare că blestemul rostit de Mântuitorul are în vedere doar o PARTE din Israel (cel sortit pierii în anul 70), adică în limbajul lui Ieremia 24, blestemul are în vedere doar smochinele rele.

Ne aducem aminte și de capitolul 1 din Ieremia, unde apare de două ori întrebarea: ce vezi, Ieremia? Ieremia vede un MIGDAL mai întâi (căci cuvântul VEGHETOR derivă din MIGDAL - și pare a fi un joc de cuvinte între MIGDAL și VEGHERE). Apoi vede un cazan clocotind dinspre miazănoapte. Acum se repetă întrebarea din cap.1. Ieremia însă vede acum două coșuri cu smochine. Cele două întrebări similare (cea din cap.1 și cea din cap.24) par a marca două TEMA distincte ale revelațiilor divine. Cap.1 introduce prin imaginea CAZANULUI tema *judecării lui Iuda*. Cap.24 prin imaginea celor două coșuri cu smochine introduce tema *CONTINUĂRII planului lui Dumnezeu în istorie cu Iuda*. Și într-adevăr după cum profețiile ce au urmat DUPĂ Ieremia cap.1 sunt centrate pe TEMA judecării lui Iuda, capitolele ce urmează după cap.24 sunt centrate pe tema continuării planului lui Dumnezeu cu Iuda.

E foarte important v.8 din cap.24:

- Le voi da o inimă care să înțeleagă că Eu sunt Domnul. Ei vor fi poporul Meu, iar Eu voi fi Dumnezeul lor, **DACĂ** se vor întoarce la Mine cu toată inima lor.

Promisiunea pentru cei rămași în viață în robia babiloniană NU este un CEC în alb. Ea este condiționată de pocăința acestora. Această condiție este reluată mai târziu în Ieremia cap.29 unde o vom dezvolta și noi mai mult. Domnul știe că problema e inima nespuse de înșelătoare a poporului. Dar El are și soluția. De fapt doar El are și soluția. Soluția este că le va da o inimă NOUĂ care să înțeleagă că El este Domnul și să se îndepărteze astfel de idolii care i-au dus la pieire. De fapt e singura soluție: o inimă nouă. Dar această soluție poate veni doar de la Cel ce

poate da o inimă nouă. Acesta e doar Dumnezeu. Și El este gata să le dea o inimă nouă ca astfel să poată fi Dumnezeul lor fără să-i mai pedepsească din nou. Dar pe ce bază le poate da El o inimă nouă? Care e partea poporului? Dacă se vor întoarce la Domnul din TOATĂ INIMA LOR – pare a fi condiția. Deci trebuie să te întorci din toată inima la Domnul ca El să-ți dea o inimă nouă care să înțeleagă că El este Domnul. Dar pare un paradox. Căci parcă ai nevoie de o inimă nouă ca să te întorci din toată inima la El! Sau inima veche, sub lumina cercetării divine, poate striga cu disperare către Domnul (recunoscându-și astfel păcătoșenia și neputința), și în urma acestui strigăt Domnul va da o altă inimă. Care e partea omului și care e partea Domnului? Partea omului pare a fi doar acel strigăt de căință și disperare. Restul pare să facă Domnul. Dar în procesul sfințirii există mereu o luptă între inima veche (omul cel vechi) și inima nouă (omul cel nou). Și în această luptă permanentă Domnul pare să continue să ÎNNOIASCĂ inima doar în măsura în care credinciosul CONTINUĂ să se întoarcă la Domnul din toată inima lui. Astfel întoarcerea la Domnul e un proces CONTINUU care nu se încheie până la sfârșitul vieții, el începe cu nașterea din nou, cu un act de căință inițial. Dar el TREBUIA să continue, strigătul de căință, de neputință, de disperare trebuie să continue pe măsura ce Domnul descoperă noi idoli ascunși în inima cea veche. E un proces complex și complicat în care diferențierea între partea umană și cea divină rămâne adesea o taină. Oricum în lumina acestui pasaj dorința de a te schimba sau a-i schimba pe ceilalți devine absurdă. Când înțelegi cât de bolnavă e inima, își dai seama că singura soluție este ca Domnul să dea o inimă nouă și să continue să ÎNNOIASCĂ această inimă. Aici e partea Lui. Doar El poate interveni. Atunci ce pot face eu? Să continui să mă întorc cu disperare către Domnul ca El să continue să-mi înnoiască inima și să coboare astfel cât mai mult din slava Sa peste mine. Și apoi, poate, ceilalți din jur, văzând norul slavei de peste cortul meu, se vor întoarce și ei către Domnul, ca Domnul să le poată da o inimă nouă. Și această inimă nouă e strâns legată de capacitatea de a cunoaște, de acel duh de cunoaștere duhonică de care vorbește Pavel în Efeseni cap.1. Căci inima nouă vede cu ochii inimii slava Domnului, înțelege că doar Domnul este Dumnezeu și astfel se îndepărtează în mod natural de idoli care o atrăgeau atât de mult altădată. Dar fără a vedea slava Domnului, îndepărtarea de idoli seducători pare un lucru absurd, pare un chin, pare un sacrificiu imens, pare renunțarea la adevărata viață și fericire.

Capitolul 24 clarifică ceva foarte important din destinul evreilor din acea perioadă. Dar nu clarifică tot. După vestea din cap.24 apare inevitabil întrebarea: *CÂT va dura robia babiloniană? Da, am înțeles că noi, cei din robie, ne vom întoarce. Dar când? După cât timp? Putem grăbi momentul? E ceva bătut în cuie?* Ei bine, exact la această întrebare răspunde următorul capitol. Observăm cu claritate că deși capitolele nu sunt așezate în ordine cronologică, ele sunt grupate pe TEME și sunt aranjate după o logică profetică precisă.

Din capitolul 24 reținem că Domnul oferă MULTE detalii din planul Său pentru perioadele TULBURI ale istoriei. El cheamă rămășița credincioasă la credință în El dar îi și descoperă planurile Sale. Nu-i descoperă totul, dar îi descoperă suficiente elemente din puzzle pentru a avea o hartă clară cu privire la mersul istoriei. Domnul face distincție între smochinele bune și cele rele din popor. Ele au destine aparte. El separă smochinele cele bune de cele rele ÎNAINTE de venirea judecății. Smochinele cele rele sunt judecate mai pe urmă. Faptul că judecata vine mai târziu peste ele , nu e semnul că vor primi mai multă milă. Dimportivă e semnul că vor primi JUDECATA cea mai aspră.

Dar nu a fost așa și cu perioada lui Antioh Epifanes? Și nu la fel, prin Daniel, Domnul a descris în amănunt și cu mult înainte harta acelei perioade? Și nu face la fel pentru Biserică prin Ioan care scrie Apocalipsa? Domnul ne dă mai dinainte HARTA ultimei perioade din istorie, tocmai pentru că vor fi vremuri așa de grele? El ne sprijină credința prin această hartă și nu ne cere mai mult decât putem duce. Și în Apocalipsa nu descoperim oare că judecarea Babilonului este lăsată la sfârșit? Pare a fi ultima judecata istorică înainte de revenirea în slavă a Domnului. DUPĂ peceti, DUPĂ cele 7 trâmbițe, chiar DUPĂ cele potire Domnul Își aduce aminte de Babilonul cel mare. Dar nu pentru că l-a uitat, ci pentru că l-a păstrat cu grijă pentru judecata cea mai de pe urmă. Căci această judecată este cea mai cumplită!

17. Al șaptelea a vărsat potirul lui în văzduh. Și din Templu, din scaunul de domnie, a ieșit un glas tare, care zicea: „S-a isprăvit!”

18. Și au urmat fulgere, glasuri, tunete, și s-a făcut un mare cutremur de pământ, așa de tare, cum, de când este omul pe pământ, n-a fost un cutremur așa de mare.

19. Cetatea cea mare a fost împărțită în trei părți, și cetățile neamurilor s-au prăbușit. **Și Dumnezeu Și-a adus aminte de Babilonul cel mare, ca să-i dea potirul de vin al furiei mâniei Lui!**

Dumnezeul nostru nu este doar un Dumnezeu care Se mânie în orice vreme, ci și un Dumnezeu care ȘTIE să păstreze pe cel nelegiuit pentru ziua judecării!

25:1-38 – Cei 70 de ani ai Babilonului. Pedepsirea Ierusalimului, a neamurilor și a Babilonului.

În cap.24 am sesizat că întrebarea logică care se naște după clarificarea adusă de imaginea cu cele două coșuri de smochine este: cât va dura PÂNĂ se vor întoarce înapoi în țară? Cât vor sta departe de țară? Întrebarea e cu atât mai binevenită cu cât în norod se ridicaseră deja prooroci mincinoși care anunțau că robia va fi scurtă. Proorocii mincinoși care negaseră ducerea în robie, acum în nesimțirea lor cea mare, îl contraziceau din nou pe Ieremia, și spuneau că robia va fi scurtă. Astfel cap.25 este foarte important și răspunde unor frământări reale și intense a evreilor din acea vreme. El clarifică faptul că robia va dura CEL PUȚIN 70 de ani. Căci toate neamurile din jurul lui Iuda (inclusiv Iuda) vor fi supuse împăratului Babilonului timp de 70 de ani. Și după ce se vor împlini acești 70 de ani Babilonului, însuși Babilonul va fi pedepsit. Deocamdată nu ni se spune că după cei 70 de ani ai Babilonului, rămășița se va întoarce în țară (acest lucru va fi descoperit de-abia în cap.29). În acest capitol ni se spune doar că după cei 70 de ani ai Babilonului, Babilonul însuși va fi pedepsit. Dar această profeție nu clarifică doar faptul că evreii vor sta mult timp în robie (măcar 70 de ani), ci mult mai mult decât atât. Clarifică harta istoriei mondiale pentru 70 de ani. Clarifică nu doar destinul lui Iuda, dar și destinul tuturor popoarelor lumii (cunoscute și din jurul lui Iuda). Lui Ieremia i se revelează mersul istoriei neamurilor pentru următorii 70 de ani. Și mersul istoriei este către JUDECATĂ, NIMICIRE și PEDEAPSĂ. Nu doar Iuda, dar toate popoarele sunt sortite pieirii. E o profeție fascinantă, cu atât mai mult cu cât e dăruită în anul dintâi al domniei lui Nebucadnețar, deci ÎNAINTE de formarea Imperiului Babilonian. Babilonul era doar o putere printre alte puteri. Cu ajutorul Mezilor sfărâmaseră jugul Asiriei. Babilonul era într-adevăr o putere în ascensiune. Dar puterea militară decisivă în nimicirea asiriei pare a fi fost de partea

Mezilor și nu a Babilonului. Babilonul era mai degrabă o putere economică și politică, o putere care s-a luptat cu mare încăpățănare pentru independența ei. Dar era departe de a se afirma ca putere militară mondială și de a cuceri întreaga lume. Trecuse mult timp (peste 1000 de ani) de la gloria Imperiului Babilonian de pe timpul lui Hamurapi. În toată această mie de ani, Babilonul s-a luptat mereu pentru independență față de puternicul Imperiu Asirian. A fost cucerit, recucerit, dărâmat, reconstruit. Era o cetate-stat puternică, asemenea Tirului sau Sidonului. Dar nu era o puterea militară care să se extindă prin cuceriri, după cum nici Tirul și Sidonul nu s-au luptat pentru a face cuceriri. Aceste două cetăți erau puteri economice, politice și își foloseau puterea militară pentru a se apăra, dar nu pentru a cuceri. Așa era și Babilonul. În anul întâi al lui Nebucadnețar, mai degrabă Mezii îndepărtați sau Egiptul (eterna ultimă redută a invaziilor asiriene) puteau fi pretendenți mai buni la a deveni marea putere mondială. Babilonul era unul dintre pretendenți, dar cu șanse mai puține de reușită. După căderea Asiriei, Babilonul deja pusese stăpânire pe partea de Sud a Imperiului Asirian. În același timp erau în zonă multe cetăți, state puternice și greu de supus ca cetățile Filistenilor (necucerite de veacuri de Israel), sau zona Arabilor. Ce vreau să spun este că profeția rostită de Ieremia era din multe puncte de vedere contraintuitivă din punct de vedere a prognozelor politice a vremilor de atunci. După mintea analiștilor politici de atunci pare că Ieremia se hazarda cam mult prin această profeție. Dar să analizăm pe rând subsecțiunile profeției.

25:1-2 – Anul și locul rostirii profeției

Suntem în anul 605 î.d.H, în anul al patrulea al domniei lui Ioachim. Mai multe profeții din Ieremia sunt rostite în acest an. Pare a fi un an cu o importanță aparte, un an cu evenimente cheie. Ce se întâmplă în acest an?

- **În 605 are loc importanta bătălie de la Carchemiș.** Pe tronul Babilonului șade încă Nabopolasar. Oștile haldeilor sunt însă conduse pe câmpul de luptă de **prințul moștenitor Nebucadnețar**. În 605 acesta îl înfrânge pe Neco și pe egipteni la Carchemiș și la Hamat. Cronica Babiloniană consemnează că tot în această vreme cucerește întregul Hati (adică Siria și Palestina). Are loc primul val de ducere a evreilor în robia babiloniană. Pe când era încă în câmpul de bătălie,

Nebucadnețar aude de moartea tatălui său și traversează deșertul pentru a urca pe tronul Babilonului pe data de 6 septembrie 605.

- **În 606, în al treilea an (după Daniel 1:1) al domniei lui Ioachim,** Nebucadnețar venise împotriva Ierusalimului. **În 605, anul al patrulea al domniei lui IOACHIM,** Nebucadnețar obține victoria și duce o parte din vasele Domnului în Babilon, împreună cu un grup de tineri iudei din familiile mai marilor lui Israel (printre care și Daniel).
- **În 605, în al 4-lea an al domniei lui Ioachim și în primul an al domniei lui Nebucadnețar, se rostește profeția din IEREMIA 25,** prin care Ieremia anunță că Nebucadnețar va pustii Ierusalimul, Egiptul, Filistia, Arabia, Moabul, Amonul, Tirul, Sidonul, Arabia.
- Alături de Ieremia 25 mai sunt și alte profeții rostite în acest an. **Evenimetele din IEREMIA 36** (scrierea și arderea cărții lui Ieremia) au loc tot în al patrulea an al lui IOACHIM. **IEREMIA 45** (proorocia către BARUC) este rostit tot în anul al patrulea al domniei lui IOACHIM. Observăm că multe profeții din cartea Ieremia au fost rostite în acest al patrulea an al domniei lui IOACHIM. De ce este așa de important acest an? Probabil pentru că este anul când are loc prima jefuire a Templului de către Nebucadnețar.
- **Tot În 605** tânărul Daniel (*viitorul profet*) și prietenii săi sunt duși în Babilon (vezi Daniel cap.1). Deci cu acest an asociem primul val către robia babiloniană. Observăm că Daniel a fost martor la prima parte a lucrării profetice a lui Ieremia.

Nu știm exact dacă profeția din cap.25 este rostită exact *înainte* de ducerea în robie a evreilor, sau exact *după* acest fapt. Dar știm sigur că este rostită *exact în preajma* acestui eveniment. De asemenea nu știm dacă este înainte de bătălia de la Carchemiș sau imediat după ea. Dar știm sigur că este rostită foarte aproape de această bătălie. Anul 605 marchează debutul clar al ascensiunii babiloniene și debutul schimbării hărții mondiale a lumii. Acest an a stârnit multe întrebări și multe frământări atât în rândul evreilor (fie ei credincioși sau necredincioși) cât și în rândul neamurilor. Profeția din Ieremia 25 este ca un RĂSPUNS la aceste frământări. Deci Ieremia rostește profeția într-un momente de maximă tensiune istorică. De aceea se și bucură de RECEPTIVITATEA poporului care se adună să-l

asculte cu mare atenție pe Ieremia. Într-adevăr profetia este *DESPRE TOT poporul lui Iuda* (25:1) și rostită *ÎNAINTEA ÎNTREGULUI norod al lui Iuda și înaintea tuturor locuitorilor Ierusalimului* (25:2).

Observăm că e posibil ca acest capitol să fie rostit după cap.24, deci ar însemna undeva imediat după bătălia de la Carchemiș și ducerea primilor evrei în robie. Astfel în cap.24 Domnul ar clarifica mai întâi lui Ieremia mersul istoriei, iar în cap.25 ar clarifica apoi acest lucru și înaintea întregului popor. Dar nu e obligatoriu să fie așa. Oricum profețiile din cap.24 și 25 sunt complementare și reprezintă două piese de puzzle distincte din harta planului divin.

25:1-7 – Privind spre trecut (ultimii 23 de ani) – ce a fost până acum?

Toți erau curioși să afle ce se va întâmpla în viitorul apropiat. De aceea s-au și adunat să-l asculte pe Ieremia. Dar Ieremia nu le spune ce se va întâmpla deocamdată. El începe prin a le reaminti ce a fost până acum. Căci ce se va întâmpla este RODUL a ceea ce a fost până acum, pentru că viitorul își găsește cauzele în trecut. Să încerci să afli viitorul fără să înțelegi trecutul e o mare înșelăciune. Cel care vrea să descopere ce se va întâmpla în viitor, trebuie mai întâi să privească spre trecut. Ieremia le aduce aminte că au trecut 23 de ani de când Domnul i-a vorbit și de când el a transmis de dimineață cuvintele Domnului poporului Său. Acesta pare a fi un moment cheie și în lucrarea profetică a lui Ieremia. Care a fost semnificația acestor 23 de ani? Au trecut 23 de ani de profeții prin care Domnul a încercat să ÎMPIEDICE viitorul întunecat ce va urma. Deci înainte de a le vorbi despre viitorul întunecat hotărât de Însuși Domnul, Ieremia le aduce aminte că Domnul a încercat din răspuțeri 23 de ani să ÎMPIEDICE lucrarea Nimicitorului Neamurilor. Era în buzunarul lor cheia de a opri această lucrarea întunecată. Și de fapt nu au fost doar 23 de ani. Cei 23 de ani continuă o lucrare profetică de sute de ani prin care Domnul a chemat pe Iuda la pocăință. Dar ei nu au ascultat, nu au ascultat, ci s-au încăpățânat să se dedea la idolatrie și să aprindă mânia Domnului. Și acum planul de nenoricire despre care le vorbise de mult INTRA în scenă. Domnul le vorbise de mult despre acest plan tocmai pentru a-l opri! Dar ei nu au vrut! Ieremia a continuat lucrarea profețiilor și pe ultima sută de metri, timp de 23 ani, a încercat să aducă poporul la pocăință pentru a OPRI

lucrarea Nimicitorului Neamurilor. Și poate pentru a arăta că lucrurile încă nu erau bătute în cuie, Domnul a anunțat mai întâi despre un neam de la miazănoapte (cap.1-19), apoi a vorbit mai clar despre împăratul Babilonului (20:4-5). Acum vorbește despre **Nebucadnețar**, împăratul Babilonului. Da, el este Nimicitorul Neamurilor și lucrarea lui a început. Domnul dezvăluie treptat identitatea Nimicitorului Neamurilor pe scena istoriei. Vorbește mai întâi de un neam din Nord, apoi de Babilon, apoi de împăratul Babilonului, apoi de Nebucadnețar, împăratul Babilonului. Iată că planul de nenorocire de care vorbise din anul 1 al lucrării lui Ieremia și care PUTEA fi OPRIT în acești 23 de ani, ACUM DEJA se derula sub ochii lor. Planul de nenorocire DEJA începuse să se împlinească prin Nebucadnețar. El era Nimicitorul Neamurilor din primele profeții ale lui Ieremia. Acum planul Domnului intra într-o nouă fază. Și la fel și lucrarea lui Ieremia. Rolul de profet al Neamurilor devine din ce în ce mai clar și mai activ. El începe să profetească în mod specific despre Neamuri și începe să profetească după cum vom vedea puțin mai târziu în carte DIRECT Neamurilor ca Iona de altădată. Deci însăși lucrarea lui Ieremia din Ierusalim pare să se împartă în două: primii 23 de ani și apoi următorii 17 de ani până la dărâmarea Ierusalimului. Deși este anunțat din prima zi că este prooroc al Neamurilor el pare a deveni ACTIV ca prooroc al Neamurilor mai târziu. Acest fapt ar confirma că prima parte a lucrării sale a inclus și propria formare pentru lucrare. Ultimii 23 de ani din istoria lui Israel explică următorii 70 de ani din istoria ce va urma. Acolo se găsește CAUZA, EXPLICAȚIA pentru ce va urma. Această aducere aminte a CAUZEI ne arată că chiar și acum lucrurile nu erau definitiv bătute în cuie. Mai important decât cunoașterea viitorului este cunoașterea trecutului care-l determină. Căci cunoscând trecutul se pot identifica cauzele mersului istoriei. Și dacă se cunosc aceste cauze, se poate interveni asupra lor ca să poată fi schimbat viitorul.

25:8-14 – Privind spre viitor (următorii 70 de ani) – ce se va întâmpla?

Domnul, în marea Sa bunătate, revelează harta următorilor 70 de ani. Și iată cum prezintă această hartă:

- **Cauza mersului istoriei (25:8):**
 - pentru că nu M-ați ascultat!

- **Identitatea Nimicitorului(25:9):**
 - Nebucadnețar, împăratul Babilonului! (deci nu era Napolosor Nimicitorul Neamurilor!)
- **Pe cine va nimici (25:9-10):**
 - El va nimici țara aceasta
 - El va nimici cu desăvârșire și TOATE aceste neamuri de jur împrejur, ca să facă din ele un pustiu, o pricină de batjocură și niște dărâmături veșnice.
- **CÂT va dura pustiirea?(25:11)**
 - Țara aceasta va fi o paragină, un pustiu și neamurile acestea vor fi supuse împăratului Babilonului timp de 70 de ANI.
- **Ce se va întâmpla DUPĂ ACEEA?(25:12-13a)**
 - Domnul va pedepsi împăratul Babilonului și țara Haldeilor pentru nelegiuirile lor și o va preface în niște dărâmături veșnice.
- **CONCLUZIE (25:13b-14):**
 - Domnul va împlini tot ce este scris în cartea aceasta, pe care a profețit-o Ieremia ÎMPOTRIVA tuturor neamurilor. Pentru că MULTE neamuri și împărați mari le vor înrobi și pe ele; și le voi răsplăti după fapta lor și după lucrarea mâinilor lor. (traducerea literală).

Ne-am aștepta la o profeție despre soarta lui Iuda care a păcătuit, dar primim în schimb o profeție despre soarta întregii lumi de atunci. Și e interesant că soarta întregii lumi are ca și cauză fărădelegea lui Iuda. Domnul nu spune *pentru că nu M-ați ascultat vă voi nimici*, ci spune: *pentru că nu M-ați ascultat vă voi nimici pe voi și pe toate neamurile care vă înconjoară*. Cum am dezbătut încă din cap.1

soarta Neamurilor e strâns legată de soarta poporului lui Dumnezeu. Desigur poate fi și nuanța (adevărată de altfel): *pentru că nu M-ați ascultat și voi nimici ÎMPREUNĂ cu neamurile din jurul vostru.* Dar pare a fi mai mult decât atât. Iarăși e foarte interesant că la finalul hărții în 25:14 profeția menționează o altă cauză: de data aceasta e vorba *de faptele și lucrarea mâinilor lor*, adică ale NEAMURILOR. Deci profeția începe cu precizarea unei CAUZE și se încheie cu precizarea altei CAUZE. Ideea de MOTIV apare și cu privire la Babilon în mijlocul hărții profetice în 25:12: *pentru nelegiurile lor.* Deci Domnul nu pedepsește Neamurile din pricina păcatului lui Iuda, ci din pricina păcatelor lor. Iuda pare a fi pedepsit pentru păcatul lui, și Neamurile pentru păcatele lor. Ar fi de fapt două cauze. Dar marea întrebare este dacă aceste cauze acționează INDEPENDENT sau este o legătură dintre ele? Modul în care e construită profeția ne sugerează că e mai mult decât alăturarea unor cauze total independente a căror EFECT pe scena istoriei se manifestă simultan. Pare a fi mai mult decât o simplă coincidență. De ce Babilonul nu pedepsește doar pe Iuda? De ce pedepsește și toate Neamurile? De ce Iuda și celelalte Neamuri sunt pedepsite în aceeași perioadă istorică și prin aceeași unealtă din mâna Domnului?

De fapt întrebarea este dacă e vreo legătură între păcatul lui Iuda și păcatul Neamurilor. Nu cumva păcatul lui Iuda duce la înmulțirea păcatelor Neamurilor, după cum este scris: *Din pricina voastră e hulit Numele Meu printre Neamuri.* Într-adevăr, Iuda prin păcatul ei a pângărit Numele Domnului printre popoare. Acestea s-au cufundat și mai mult în păcat. Astfel umplerea paharului fărădelegii lui Iuda determină și coincide cu umplerea păcatului fărădelegii popoarelor cu care a intrat în contact. Deci nu e vorba că Neamurile din jur trăiau în păcat din pricina lui Israel ci că s-au cufundat peste măsură de mult în păcat din pricina lui Israel. Profeția are în vedere o judecată istorică ca răspuns față de UEMPLEREA PAHARULUI nelegiurii lui Iuda și a Neamurilor din jur (vezi Genesa 15:16). În Gen.15 și 16 Domnul îi explică lui Avraam că-i va da țara mai târziu tocmai pentru că fărădelegea Amoriților nu și-a atins încă vârful. Deci Domnul nu calcă în picioare destinul popoarelor pentru a-și împlini promisiunea pentru Avraam. Dumnezeu ține cont de destinul popoarelor și din această pricină AMÂNĂ împlinirea promisiunii către Avraam. Destinul lui Avraam nu este singurul destin de pe scena istoriei. Doar el a primit aceste promisiuni extraordinare, e adevărat.

Dar contează și celelalte destine. Trebuie să existe o ARMONIE între destinul Semînței lui Avraam și destinul popoarelor. Astfel înțelegem că nu poate fi o întâmplare că Neamurile din jurul lui Iuda sunt nimicite în același timp cu Iuda. Nu înseamnă că Dumnezeu în mânia Sa cea mare față de Iuda a nimicit și Neamurile din jur. Nu înseamnă nici că doar așa putea lucra Domnul prin Nebucadnețar, adică i-a dat întreg pământul ca să-l poată pedepsi pe Iuda. Astfel, Neamurile din jur au fost un fel de victime colaterale sau necesare. Nu, ci înseamnă că umplerea paharului fărădelegii popoarelor din jur *a coincide* cu umplerea paharului fărădelegii lui Iuda. Iată de ce Nebucadnețar nu este doar Nimicitorul lui Iuda ci și Nimicitorul Neamurilor din jurul lui Iuda. Și această aparentă coincidență are o explicație: decăderea lui Israel a tras după ea decăderea peste măsură de mult și a Neamurilor din jurul lui Israel. Dar ce s-ar fi întâmplat dacă Israel trăia în ascultare? Ne spune promisiunea din Ieremia cap.3: toate Neamurile ar fi căutat pe Domnul la Ierusalim. Dacă Iuda era în ascultare, ea devenea Cap al popoarelor. Nu forma un Imperiu, dar toate Neamurile priveau spre poporul Domnului. Neamurile ar fi fost atrase către Domnul. Poate nu toți s-ar fi întors la Domnul, dar cu siguranță ar fi păcătuit mai puțin. Mulți dintre ei chiar s-ar fi întors la Domnul, iar acest fapt ar fi făcut posibil ca din fântâna genetică a aceluia popor să se fi născut mai mulți oameni căutători de Domnul și tot așa. Poate unele popoare încăpățanate ca Amaleciții ar fi călcat în picioare apogeul revelației prin Israel. Dar ca excepție. Sunt multe pasaje din Vechiul Testament care promit că Neamurile vor căuta pe Domnul când Israel va asculta de Domnul. Și aceste promisiuni nu vizează doar finalul mesianic al istoriei. Ci au în vedere chiar mersul istoriei înainte de acest final. Neamurile URMEAZĂ modelul poporului Domnului, fie în bine, fie în rău. Și iarăși e important de avut în vedere NUANȚELE. Domnul nu judecă popoarele în negru și alb: născute din nou sau nu. Domnul are în vedere un anumit grad de ascultare sau neascultare. Exemplul cel mai bun este Ninive. Ninive se smerește în fața proorociei lui Iona. Dar nu înseamnă că au devenit TOȚI credincioși și au rămas credincioși: Dar a fost o înclinație spre bine, o limitare a răului din cetate care a ANULAT (AMÂNAT) acea judecata istorică că urma să vină doar peste 40 de zile. În lumina acestui exemplu înțelegem și mai bine că nu era obligatoriu ca pedepsirea lui Israel să coincidă cu pedepsirea Neamurilor din jurul lui. Dumnezeu nu pedepsește nici la grămadă, și nici la întâmplare. Domnul de exemplu a pedepsit prin Israel popoarele din Canaan fără să pedepsească și pe vecinii lor (Edomiții,

Moabiții) despre care Domnul i-a zis în mod expres lui Israel să NU se atingă de ei. Deci același Domnul putea să pedepsească acum pe Israel prin Nebucadnețar fără să se atingă de vecinii lui Israel. Faptul că varsă potirul și peste vecinii lui Israel ne arată că și la acestea paharul fărădelegilor era plin. Și era plin din pricina faptului că infidelitatea lui Israel a avut repercusiuni spirituale teribile în jurul său, amplificând păcatele Neamurilor din jur. Când mărturia poporului Domnului este compromisă, Neamurile se afundă și mai mult în păcat.

Și la fel cum Domnul a dorit să oprească nimicirea lui Israel, la fel vrea să oprească și nimicirea Neamurilor. De aceea, Ieremia devine pentru Neamurile din jurul Israelului ce a fost Iona pentru Ninive. Și vom vedea în următoarele capitole că aceste Neamuri aveau șansa de a se smeri și de a lua aminte la cuvântul Domnului prin Ieremia pentru a fi izbăvite de măcel ca Ninive de altădată. Dar nu s-au smerit. Și au avut și ele parte de mânia divină prin Nebucadnețar. Iar acest Nebucadnețar e numit robul Domnului, măcar că era un împărat păgân și idolatru, mândru, crud și dornic de putere și slavă (vezi Daniel cap.1-4). Totuși, este numit robul Domnului, măcar că nu era conștient de acest lucru și nu-și propunea acest lucru. Unealta din mâna Domnului nu trebuie să fie totdeauna conștientă. Și împietritul Faraon a fost o unealtă prin care Domnul și-a înmulțit semnele în țara Egiptului. Adesea am dori ca Faraonii lumii acesteia să fie judecați mai repede. Dar și ei au un rol și ei au o slujbă din partea Domnului. Și vor fi pedepsiți DOAR după ce își vor finaliza slujba. Și Antioh Epifanes a avut o slujbă de împlinit. Măcar că a profanat Templul din Ierusalim, judecata nu i-a sosit imediat. Ea a venit DOAR după ce și-a sfârșit slujba. A fost un vas de ocară. Dar să nu uităm că omul alege dacă devine un vas de cinste sau un vas de ocară. Și chiar vasul de ocară (ca Manase de altădată) poate să se căiască chiar pe ultima sută de metri și să devină un vas de cinste. Dar dacă nu se căiește va fi judecat. Dar judecata nu va veni decât la vremea potrivită. Pe acest lucru insistă și profețiile din Daniel 10-12. Căci prima profeție (Daniel cap.7) insistă că fiarelor li s-a dat de SUS stăpânirea o vreme până când se va da poporului sfinților stăpânirea pentru totdeauna. Capitolul 8 din Daniel ne explică faptul că ridicarea fiarelor și a lui Antioh este o CONSECINȚĂ a păcatului și a umplerii păcatului poporului Domnului. Capitolul 10-12 din Daniel insistă că SFÂRȘITUL pustiitorului nu va veni deodată, ci doar la vremea hotărâtă, adică DUPĂ ce el va fi împlinit TOATĂ slujba pe care Domnul i-a dat-o.

La fel este și cu Nebucadnețar și cu împărăția Babilonului. Măcar că e vorba de un popor idolatru, Domnul îi dă putere peste pământ. Dar îi dă această putere ca prin el să-și ducă la îndeplinire planul Său și să pedepsească poporul Său și Neamurile din jur. După ce își încheie slujba Domnul îi aduce sfârșitul repede, ca un fulger, într-o singură zi. Domnul hotărăște 70 de ani asupra Babilonului. Adică hotărăște ca 70 de ani împăratul Babilonul să dețină puterea asupra lumii și să aibă supuse toate Neamurile. Printre aceste neamuri este și Israel. Astfel țara va rămâne pustie MĂCAR până la sfârșitul acestei perioade. Rămâne să vedem CÂT va trece de la încheierea celor 70 de ani la momentul reîntoarcerii din robie. Dar cei 70 de ani sunt un DAT istoric. Dar cum să-i calculăm? Sunt multe discuții despre această perioadă, despre când începe și când se termină. Se fac și mult confuzii. Observăm că cei 70 de ani sunt hotărâți asupra BABILONULUI și nu asupra poporului lui Daniel sau Ierusalimului sau Templului. De-abia cele 70 de săptămâni sunt hotărâte asupra poporului lui Daniel. Căci în clipa când Daniel se frământă cu privire la cei 70 de ani ai Babilonului, Domnul îi răspunde vorbindu-i că la fel, sunt hotărâte 70 de săptămâni asupra poporului sfânt. Deci cei 70 sunt hotărâți asupra Babilonului. Da, DUPĂ ACEEA (nu știm însă dacă *imediat* după aceea), va avea loc și reîntoarcerea din robie. Dar mai întâi de toate trebuie să treacă cei 70 de ani ai Babilonului. Și din această perspectivă e simplu de calculat, căci știm când se încheie acești 70 ani, adică atunci când Babilonul CADE, adică e vorba de anul 539 (sau 538) când Babilonul e cucerit de Cir Persanul. Deci 539-70=609 î.d.H. Dar ce se întâmplă în acest an, în jurul acestui an? Să ne aducem aminte:

În 614 Babilonienii se unesc cu Mezii și cuceresc cetatea Assur iar în 612, așa cum au prezis Naum și Țefania, Ninive a căzut în urma atacurilor lor. Zidurile au fost sparte de inundații (vezi Naum 1:8), iar Sinsariskun, regele asirian, a murit în flăcări. Aceste campanii sunt descrise în detaliu în Cronica babiloniană. Deci alianța mezilor și a babilonienilor distruge principalele cetăți asiriene din nord (Ninive, Assur, Nimrud), și pune astfel capăt supremației asiriene în istorie.

Timp de 2 ani guvernul lui Assur-Uballit (ultimul rege asirian) a rezistat la Haran, dar nu a primit nici un ajutor din Egipt întrucât Neco a pornit prea târziu ca să împiedice căderea cetății în mâinile babilonienilor și a sciților în 609. Asiria a încetat să existe și teritoriul ei a fost ocupat de babilonieni. În istoria ce va urma, teremenul de Asiria va fi folosit doar ca un nume geografic general pentru a descrie fosta țară.

Neco, Faraonul Egiptului (610-595) în 609, continuând politica tatălui său (Psammetichus I) de a-și menține puterea în Asia de Vest, Neco II înaintează spre Siria pentru ca să-l ajute pe Assur-ubalit II (ultimul rege al Asiriei) în lupta acestuia împotriva Babilonului. Dar

Iosia, împăratul lui Iuda a ieșit înaintea acestuia la Meghido; această întârziere a ajutorului care venea din partea egiptenilor pentru asirieni a pecetluit soarta acestora din urmă, cu costul vieții lui Iosia.

E anul prăbușirii definitive a Asiriei, dar e și anul morții lui Iosia. Acesta e anul în care începe perioada Babilonului. Pe de o parte e anul când cade puterea ce stăpânea peste Neamuri înainte de Babilon, iar pe de altă e anul când este îndepărtat obstacolul ce mai ținea în loc acțiunea Nimicitorului Neamurilor împotriva lui Iuda – e vorba desigur de Iosia. Din anul 609 începe acțiunea de cucerire a Babilonului care e încununată de succes. Următorul an important este chiar anul 605, când e primul an de domnie al lui Nebucadnețar, când e dus în robie primul val de evrei, când Faraon Neco e învins de Haldei la Carchemiș și e anul când Ieremia rostește prima profeție despre acești 70 de ani ai Babilonului. Astfel dacă aș fi fost un evreu din acea vreme aș fi fost tare înclinat să încep număratoarea din anul 605 și nu din anul 609. Oare Domnul a intenționat să *NU* se știe cu exactitate anul când începe această perioadă de 70 de ani, ci doar a lăsat o un început probabil (unde va între 609 și 605)? Tot ce este posibil. Astfel evreii puteau ști că *se apropie* perioada ***sfârșitului Babilonului*** DAR nu puteau ști cu siguranță ANUL CÂND va fi acesta.

Acești 70 de ani ai Babilonului par a fi un dat. După cum vom vedea șansa pe care o aveau Neamurile din jur era să se supună de bunăvoie împăratului Babilonului. Dominația lui nu putea evitată, putea fi evitată însă pustiirea țării prin acceptarea de bunăvoie a stăpânirii lui. Iuda se răscoală împotriva Babilonului, iată de ce este pustiită de acesta. Israel nu se căiește, este dus în robie începând cu acest an. Apoi țara este pustiită de tot în 586. Practic din 586 mai sunt 47 ani de robie până în 539. Pocăința lui Israel putea MICȘORA perioada Babilonului? Adică această perioadă e un dat istoric indiferent dacă Israel se căia sau nu, sau devine un dat istoric pentru că Domnul prevede că Israel nu se va căia (sau că nici nu se mai putea căia) în perioada imediat următoare? Ne aducem aminte cum Domnul prevede în Numeri că generația respectivă a căzut într-o împietrire totală. Astfel Moise nu le mai spune: Căiți-vă și Domnul vă va duce mai repede în țară! Moise acceptă cei 38 de ani ca un DAT. Planul divin se poate relua de-abia după ce TOȚI cei care au fost numărați la începutul cărții Numeri au pierit în pustie. La fel, pare a fi un DAT și perioada Babilonului. Domnul vede împietrirea poporului Său și aici. Dar aici

pare a fi mai mult decât atât. Domnul Își dezlănțuie mânie și în altă parte spune că țara trebuie să se odihnească de Sabatele ei. Deci chiar dacă prin reducere la absurd, Israel s-ar fi căit, Domnul tot i-ar mai fi ținut în robie până când țara s-ar fi odihnit de Sabatele ei. După cum noua generație a trebuie să stea în pustie din pricina vechii generații, la fel și noua generație din Babilon trebuie să rămână o vreme în Babilon. Ei puteau avea o relația cu Yahwe ca Daniel dar purtau consecința păcatului părinților lor. Pedepsa e pedeapsă. Pedepsa are o perioadă hotărâtă. Pedepsa trebuia dusă până la capăt atât în ochii sfințeniei divine, cât și în ochii neamurilor, cât și în ochii evreilor din robie. Trebuiau să înțeleagă că Domnul nu glumește, că nu se joacă de-a sfințenia. Trebuiau să înțelagă cât de mult urăște Domnul păcatul și că el nu a fost deloc de acord cu păcatele părinților lor. Doar prin această pedeapsă aspră Numele Domnului putea fi reabilitat și vindecarea națiunii putea fi posibilă. Deci perioada de dominație a Babilonului pare a fi un DAT istoric necesar atât față de Israel cât și față de neamurile din jurul lui Israel. Atât Israel cât și aceste Neamuri aveau să poarte 70 de ani jugul babilonian. Acest jug putea fi mai greu sau mai ușor în funcție *de decizia lor* (dacă se supuneau de bunăvoie sau nu împăratului Babilonului).

Astfel înțelegem de ce Daniel AMPLIFICĂ (începe?) lupta sa de mijlocire (cea din Daniel cap.9 și Daniel cap.6) de-abia DUPĂ căderea Babilonului. Perioada întunecată a Babilonului este un DAT istoric implacabil ca răspuns la curvia lui Iuda. De-abia după această perioadă Babilonul e pedepsit și el pentru păcatele lui, pentru idolatria lui, pentru mândria lui, pentru că a nimicit cu bucurie Templul și poporul Domnului, pentru că nu s-a smerit recunoscând că este doar o unealtă în mâna Domnului ci s-a mândrit împotriva Domnului istoriei. Dorința răzbunării față de Babilon e cât se poate de legitimă. Iată ce ne spune psalmistul:

Psalmul 137

1. Pe malurile râurilor Babilonului ședeam jos și plângeam, când ne aduceam aminte de Sion.
2. În sălciile din ținutul acela ne atârnam harpele.
3. Căci acolo, biruitorii noștri ne cereau cântări, și asupritorii noștri ne cereau bucurie, zicând: „Cântați-ne câteva din cântările Sionului!” –
4. Cum să cântăm noi cântările Domnului pe un pământ străin?
5. Dacă te voi uita, Ierusalime, să-și uite dreapta mea destoinicia ei!

6. Să mi se lipească limba de cerul gurii, dacă nu-mi voi aduce aminte de tine, dacă nu voi face din Ierusalim culmea bucuriei mele!

7. Adu-Ți aminte, Doamne, de copiii Edomului, care, în ziua nenorocirii Ierusalimului, ziceau: „Radeți-l, radeți-l din temelii!”

8. Ah! fiica Babilonului, sortită pustirii, ferice de cine-ți va întoarce la fel răul pe care ni l-ai făcut!

9. Ferice de cine va apuca pe pruncii tăi și-i va zdrobi de stâncă!

Această idee apare și în cartea Ieremia:

59. Iată porunca dată de prorocul Ieremia lui Seraia, fiul lui Neriia, fiul lui Mahseia, când s-a dus la Babilon cu Zedechia, împăratul lui Iuda, în al patrulea an al domniei lui Zedechia. Seraia era cel mai mare cămăraș.

60. Ieremia a scris într-o carte toate nenorocirile care aveau să vină asupra Babilonului, toate cuvintele acestea scrise asupra Babilonului.

61. Ieremia a zis lui Seraia: „Când vei ajunge la Babilon, vezi să citești toate cuvintele acestea

62. și să zici: „Doamne, Tu ai spus că locul acesta are să fie nimic și că n-are să mai fie locuit nici de oameni, nici de dobitoace, ci are să ajungă un pustiu pentru totdeauna.”

63. Și, când vei isprăvi citirea cărții acesteia, să legi de ea o piatră și s-o arunci în Eufrat

64. și să zici: „Așa va fi înecat Babilonul și nu se va mai ridica din nenorocirile pe care le voi aduce asupra lui; vor cădea sleiți de puteri!” Până aici sunt cuvintele lui Ieremia.

(ier.51:59-64)

Dar cei 70 de ani ai Babilonului trebuie să treacă, trebuie să se împlinescă. Au devenit parte din planul divin din pricina păcatelor lui Israel și au un rol semnificativ în planul divin. Și acest jug cade și peste evreii care se nasc în Babilon dar și peste rămășița credincioasă care ajunge în Babilon. Dar rămășița credincioasă e protejată, e chiar înălțată în Babilon. Nu e judecată odată cu cei necredincioși. Dar ea trebuie să suporte, să rabde consecințele neascultării poporului din care face parte. Babilonul devine o unealtă a nimicirii pentru poporul necredincios și o unealtă a încercării pentru rămășița credincioasă. Deși e mai greu să fii dus în Babilon decât să trăiești pe vremea lui David, Domnului nu-i scapă nimic de sub control. El dă resurse speciale pentru vremuri speciale și poartă de

grijă fiecăruia. El are un plan minunat și pentru cei din Babilon. Nu ne putem alege perioada de istorie în care ne naștem, dar în orice perioadă ne naștem putem conlucra cu Domnul la înălțarea Numelui Său. Că înălțăm acest Nume din Babilon sau din Canaan pare să nu mai conteze. Important este că primim harul și onoarea să slujim și să înălțăm acest nume. Și fiecare etapă din planul divin e la fel de importantă, pentru că vine din gândul lui Dumnezeu și e necesară pentru împlinirea planului tainic care-L va proslăvi pe Domnul pentru eternitate. Nimic nu e în plus, nimic nu e în minus. Perioada celor 70 de ani face parte din plan ca și perioada domniei lui David și a lui Solomon. Deci rămășița credincioasă nu trebuie să se neliniștească cu privire la contextul în care s-a născut sau cu privire la contextul în care e purtată de neascultarea poporului Domnului. Totul e în control, totul merge după plan. Acolo unde ești în *Canaan*, în *Egipt*, în *pustie* sau în *Babilon* caută și slujește Numele Domnului și Domnul Își va arăta slava. Dar contextul trebuie acceptat. Dacă Domnul ne dă șansa să ne slobozim sau să participăm la schimbarea contextului e foarte bine. Dar dacă nu, trebuie acceptat. Daniel nu s-a luptat cu Domnul toată viața să înceteze robia babiloniană. De-abia după trecerea celor 70 de ani ai Babilonului, el începe o astfel de luptă. și aici e vorba de SINCRONIZARE. O bătălie trebuie începută la vremea ei. Faptul că nu trebuie să o începem acum nu înseamnă să nu o începem niciodată. Mare atenție nici să nu începem prea devreme lupta dar nici să ratăm momentul în care trebuie dusă luptă.

Deja e lesne de intuit că vom face o nouă incursiune în cartea Daniel și în cartea Apocalipsa. Și în cartea Daniel apare un DAT istoric cu privire la acei 3,5 ani. E o perioadă precisă ce trebuie să se împlinească. Ea nu poate fi evitată și nici scurtată de rămășița credincioasă. Ea este dusă de valul creat de necredințioșia poporului către acest cuptor de foc al prigoanei lui Antioh. Prigoana e o pedeapsă pentru poporul evreu. Ea devine o încercare pentru rămășița credincioasă. Pedepșa are rol să trezească un popor împietrit în formă și religiozitate. Israel nu se mai dedă la idolatrie fizică dar e plin de idolatria ascunsă a inimii. Dar nu vede acest lucru. Nici nu înțelege de ce nu este Cap al popoarelor ci câmp de bătăie între Imperiul Seleucid și cel Ptolemaic. Doar o acțiune nebună ca cea a lui Antioh împotriva Templului și Ierusalimului îi mai poate trezi, le mai poate arăta că Domnul NU este de partea lor. Perioada e hotărâtă. Pare a fi un DAT. Nu poate fi nici scurtată, nici prelungită. Rămășița credincioasă trebuie să RABDE până la

capăt. A produs această perioadă întunecată curățirea și trezirea dorită în poporul Israel? Se pare că a produs un soi de trezire, dar NU acea pocăință națională profundă. Totuși perioada se încheie la momentul hotărât.

Revenim la Babilonul din Apocalipsa. Este extrem de interesant că acea curvă sau cetate cea mare poartă numele de Babilonul cel mare, și are cele mai mult asemănări cu Babilonul și apoi cu Ierusalimul, Tirul etc. Dar numele e semnificativ. Chiar dacă e un nume simbolic, el are o importanță aparte. De ce este numit Babilonul cel mare? Babilonul este unealta prin care Domnul a nimicit pe Israelul necredincios și pe popoarele cu care acesta a curvit. E unealta prin care Domnul pedepsește soția infidelă dar și pe amanții ei nerușinați. Din acest punct de vedere, mai degrabă Fiara din Apocalipsa se aseamănă cu Babilonul. Căci Fiara pedepsește Curva cea mare cu care au curvit toate popoarele pământului. Totuși nu fiara e numită BABILONUL cel MARE, ci CURVA cea mare. Aici ceva pare să nu se lege. Asemănările dintre cetatea cea mare cu Ierusalimul apostat și mai ales ideea de curvie cu împărații pământului, prin lentila cărților Ieremia și Ezechiel, ne duce cu gândul la poporul Domnului cel apostat. Dacă e Israel, trebuie să ne oprim la sec.1. Dar profeția NU se oprește la sec.1, deci am merge mai departe la Biserica apostată. Dar Ierusalimul e pedepsit de Roma, iar Curva de Fiară. Atfel mai degrabă Roma și Fiara ar juca rolul Babilonului și nu poporul lui Dumnezeu apostat (fie el cel evreu sau cel creștin). Cu toate acestea, curva cea mare e numită Babilonul cel mare, iar Fiara e unealta prin care Domnul o nimicește. Fiara joacă rolul Babilonului de altădată care nimicea poporul lui Dumnezeu apostat care prigonise și omorâse pe sfinți și pe prooroci (rămășița credincioasă), care curvise cu împărații pământului și care târâse astfel toate neamurile din jur în adâncimile păcatului. Fiara se ridică din curviile Curvei la fel cum Babilonul de altădată se ridică din curviile Ierusalimului apostat. Asemănările sunt cât se poate de clare. Și totuși nu Fiara ci Curva e denumită Babilonul cel mare. De ce? Iată o NOUĂ dificultate legată de identitatea femeii curve din Apocalipsa.

Poporul Israel e în ascultare în timpul lui David. Dar de cade, din această cădere se naște poporul apostat al Domnului. Acesta poartă Numele Domnului încă și prigonește pe rămășița credincioasă și pe prooroci, și curvește cu Neamurile amăgindu-le și târându-le într-un întunerice și mai mare. Ca răspuns se ridică Babilonul, unealta prin care Domnul pedepsește poporul Domnului apostat și

Neamurile din jur. Rămășița credincioasă e protejată fizic și spiritual, dar e încercată și ea. Domnul însă nu leapădă pe poporul Său din istorie. Babilonul e apoi pedepsit prin Cir care duce înapoi pe evrei în țara promisă. (Înainte de aceasta Asiria pedepsește pe Israel și Neamurile din jur. Babilonul pedepsește pe Iuda și Neamurile din jur. Dar înainte de a începe împlinirea acestei funcții el pedepsește vechea unealtă din mâna Domnului: Asiria).

Poporul Domnului are o trezire în timpurile lui Zorobabel și apoi ale lui Neemia. Dar decade. Poporul devine din nou un popor apostat, dar pe linia religiozității fanatice și nu a idolatriei directe. Ca răspuns la nelegiurea lor se ridică Antioh IV Epifanes. Dar lucrarea sa e diferită de cea a Babilonului în multe privințe. Poporul nu e strămutat din țară, dar Ierusalimul e cucerit și Templul profanat aproximativ 3,5 ani. Mulți evrei sunt omorâți. Evreii sunt obligați să se lepede de Yahwe. În prigoană pier mulți și din cei credincioși. De asemenea Antioh nu e o unealtă prin care sunt pedepsite Neamurile, după cei 3,5 ani, se redă libertate religioasă lui Iuda iar Antioh își găsește în curând sfârșitul printr-o boală.

Poporul Domnului e din nou apostat. Rămășița credincioasă disprețuită, proorocii respinși și omorâți. Se ridică Roma. Roma supune Iudeea. Ea continuă neascultarea. E respins Însuși Mesia. Roma supune și neamurile din jurul lui Israel. Israel se răscoală împotriva Romei ca Zedechia de altădată împotriva Babilonului de altădată. Roma distruge Templul și Ierusalimul în anul 70 care este o repetare a anului 586. Rămășița credincioasă (evreii creștini) ies din cetate și sunt protejați și fizic și spiritual. DUPĂ mai multă vreme este pedepsită și Roma.

În mod clar Babilonul, Antioh și Roma (în ciuda diferențelor dintre ele) împlinesc aceeași funcție de unealtă a Domnului pentru a pedepsi pe poporul Său apostat. E normal să fie și diferențe între ele, căci cele trei acte de pedeapsă au loc în perioade diferite și au și nuanțe teologice specifice. Antioh împlinește o judecată temporară, pe când Babilonul și Roma o judecată FINALĂ. Babilonul și Roma ard din temelii Ierusalimul și Templul, dar Antioh le profanează. Antioh e pedepsit imediat după acțiunea sa, dar nu și Imperiul Seleucid care mai dănuie ceva vreme în istorie. Babilonul, ca și Asiria, sunt pedepsite destul de repede după pârjolirea lui Israel, respectiv Iuda. Dar Roma e pedepsită MULT mai târziu.

Am face o paranteză pentru a sublinia anumite diferențe dintre slujba lui Ieremia și cea a lui Pavel. Diferența este dată de Noul Legământ în care sunt primite și Neamurile. Dacă în timpul lui Ieremia, Neamurile resping mesajul său, iar Israel rămâne poporul Domnului care-i poartă Numele, în timpul lui Pavel apar două diferențe fundamentale:

- Neamurile (mulți dintre Neamuri) sunt receptive mesajului Său (și astfel s-ar explica de celelalte neamuri sunt pustiite la fel de aprig ca Iuda, așa cum se întâmplase pe vremea lui Nebucadnețar).
- Pe baza Noului Legământ, Neamurile sunt primite și ele să formeze un nou popor care să poarte Numele Domnului în istorie.

Am insistat adesea asupra asemănarilor dintre Ieremia și Pavel. Acum se cuvine să dăm importanța cuvenită și diferențelor. Așa s-ar explica de ce Roma nu e pedepsită repede după anul 70, cum fusese pedepsit Babilonul după anul 586. Răspunsul ar fi: pentru că Domnul are un nou popor dintre Neamuri care intră acum în centrul atenției popoarelor. Nici Israel nu este readus în țară repede ca pe vremea lui Daniel din Babilon. Nu e nevoie. Acum e un nou legământ prin Isus purtat de Biserica Sa dintre Neamuri. Doar când se va întoarce la acest Isus Israel va fi izbăvit. Până atunci e vremea Neamurilor, vremea Bisericii dintre Neamuri până se va împlini această vreme. Această NOUTATE nu apare în timpul robiei babiloniene a lui Daniel măcar că Daniel anticipează rolul Bisericii dintre Neamuri în perioada dintre ruperea și refacerea legământului cu Israel ca națiune. Această NOUTATE cred că devine cheia neclarităților și aparentelor neconcordanțe dintre Apocalipsa și imaginile veterotestamentare.

Căci Fiara din Apocalipsa e construită pe linia Fiarelor din Daniel cap.7, pe linia Fiarei a patra și a lui Antioh, pe linia Romei din sec.1, deci pe linia puterii militare de altădată dată a Asiriei și Babilonului. Și totuși nu Fiara e Babilonul cel mare, ci Curva cea mare. Cum spuneam, explicația ar putea fi dată tocmai de NOUTATEA adusă de perioada lui Pavel. E vorba de noul popor, Biserica dintre Neamuri.

Tiparul clasic de mai sus ar redeveni: Biserica se îndepărtează de Domnul. Se naște Biserica apostată. Aceasta prigonește rămășița credincioasă a Bisericii

autentice. Ea poartă însă în continuarea Numele lui Isus și curvește cu împărații pământului și adâncește Neamurile într-un întuneric și mai mare. Ca răspuns se ridică în istorie Anticrist (Fiara), unealta prin care Biserica apostată e amăgită și apoi pedepsită.

Tiparul s-ar potrivi. Dar apar anumite diferențe esențiale. Observăm mai întâi că e o mare diferență între Biserica apostată și Israelul apostat. Între Biserica dintre Neamuri și Hristos există doar o legătură spirituală, pe când între Israel și Domnul există și o legătură dată de biologic, de gena lui Avraam. Astfel Biserica dintre Neamuri poate fi lepădată de TOT, pe când Israel ca popor nu. Din pricina legăturii genetice cu Avraam el rămâne legat de Numele Domnului, va supraviețui istoriei și în final se va întoarce ca națiune la Domnul iar Domnul va reface legământul cu ei. Biserica nu se bucură de o asemenea promisiune. Căci e un popor care nu este un popor. Deci Israelul apostat rămâne în mod real legat de Numele Biserica apostată dintre Neamuri. Când Isus își retrage Duhul dintr-o Biserică locală ea rămâne doar fictiv, de fațadă, înaintea Neamurilor și pentru că pretinde că e biserica lui Isus, legată de Numele Domnului. De asemenea ea poate fi lepădată de tot în istorie, poate dispărea efectiv. Nu i se promite o refacere ulterioară a legământului. Pedepsirea ei poate fi definitivă și finală. Iată de ce curva din Apocalipsa nu ar putea fi Israelul apostat, dar ar putea fi Biserica apostată. Căci ea este nimicită pentru totdeauna. Nu mai apare ideea de renaștere. Pentru că în momentul pedepsirii ei, cerul e îndemnat să se bucure. Dar în cazul Ierusalimului din anul 586 cerul nu e îndemnat la bucurie. Îndemnul la bucurie apare la căderea Babilonului din 539. La fel nici cu privire la anul 70 nu găsim îndemn la bucurie. Ieremia plânge pentru Ierusalim, Pavel plânge pentru ai săi. Pedepsirea lor e temporară. E soția Domnului totuși. Legământul va fi refăcut. Deci bucuria din Apoc.18 nu cred că se poate aplica Ierusalimului și popoșului evreu apostat. S-ar putea aplica Fiarei. Dar Babilonul cel mare e nimicit prin Fiară. Poate tocmai această aparentă confuzie și contradicție față de tiparul lui Ieremia ne arată că Babilonul cel Mare nu este nici Israelul apostat (deși seamănă foarte mult cu acesta), dar nici Anticristul și Fiara (deși poartă NUMELE asociat funcției acestuia). Atunci e altceva. Dar ce mai rămâne? Cine seamănă cu Israelul apostat dar totuși nu se bucură de promisiunile acestuia și astfel poate fi nimicit pentru totdeauna? Biserica apostată poate intra perfect (ca o mână într-o mână) în

indentitatea curvei din Apocalipsa. Ea poate fi pedepsită pentru totdeauna, ea nu se mai bucură de vreo renaștere. La pedepsirea ei proorocii și apostolii se pot bucura că au fost răzbunați. Biserica apostată deci poate fi numită Babilonul cel mare căci va primi pedeapsa acestuia: definitivă și cruntă! Ea este unealta prin care Biserica autentică a fost pedepsită de Domnul. Deci are și funcția Babilonului de altădată. Distincția dintre Biserica autentică și cea apostată e ALTA față de cea dintre rămășița credincioasă din Israel și Israelul apostat. De aceea Biserica apostată poate fi numită Babilonul cel Mare, căci Babilonul era un popor total diferit de cel Iudeu.

Spuneam că trebuie să insistăm și pe diferențele dintre poporul apostat din vechime și poporul apostat din Noul Legământ. În vechime poporul apostat putea fi format doar din evreii care nu slujeau Domnului. Rămășița credincioasă era formată din evreii care slujeau Domnului. Ei făceau parte din aceeași societate. Cu Biserica apostată lucrurile sunt mai complicate. Biserica Universală e formată din Biserici locale. Aceasta au oameni din diferite neamuri și se află în societăți diferite. Distingem trei tipuri de Biserici: Bisericii vii, autentice ca cele din Smirna și Filadelfia, Bisericii pe moarte, aproape să fie lepădate (Sardes, Laodicea), și Biserici apostate (care doar pretind că poartă Numele lui Isus, dar sunt LIPSITE total de Duhul lui Dumnezeu). Obârșia acestora poate fi diversă. Cea clasică este lepădarea unei Biserici locale de Hristos. Dacă Hristos își ia Duhul Său din Laodicea aceasta rămâne doar o formă religioasă care-l proclamă pe Isus, dar e formă moartă, condusă de lumile întunericului care vor face de ocară Numele lui Isus. Dar mai există și acele grupări religioase formate de proorocii mincinoși infiltrați într-o Biserică. Aceștia sunt de la început slujitori ai întunericului. Ei atrag din Biserici sufletele nestatornice și apoi formează grupări religioase false dar care proclamă adesea și ele numele lui Isus. Scriptura spune că mulți îi vor urma în destrăbălările lor și din pricina lor calea adevărului va fi vorbită de rău. Deci distingem între creștinismul viu (rămășița credincioasă), creștinismul dual (cel aproape să fie lepădat) și creștinismul fals, apostat (format din toate grupările religioase lipsite de Duhul lui Isus dar care pretind că-L slujesc pe Isus). În ochii Neamurilor, păienjenişul din Noul Legământ e mult mai complicat decât de cel din Vechiul Legământ. Acolo e un popor al evreilor care purta Numele lui Yahwe. Acum însă sunt atâtea confesiuni și grupări religioase creștine, acestea înglobând

în ele oameni din atâtea țări, națiuni, societăți diferite. Mai mult, în cadrul aceleași confesiuni pot fi Biserici locale vii dar și Biserici locale moarte. Distincția între Biserica autentică și cea apostată e greu de făcut în ochii unui creștin autentic, deci imposibil de făcut în ochii Neamurilor. Dar așa era și în vechime. Distincția dintre rămășița credincioasă și poporul evreu apostat era imposibil de făcut în ochii Neamurilor. Dar Domnul intervine și face o separație între cele două. Rămășița în care se mai găsea ceva bun este dusă în robie, iar poporul apostat e lăsat în țară pentru a fi nimicit. Deci înainte să aducă pedeaspa peste SMOCHIN, Domnul desparte în ochii neamurilor smochinele bune de cele rele (vezi cap.24). Probabil că de această separație e nevoie și în contextul nostru de acum. În ochii Domnului lucrurile sunt cât se poate de clare. Dar ele trebuie să devină clare și în ochii Neamurilor. Și la fel cum Nebucadnețar a fost unealta prin care smochinele bune au fost separate de cele rele, la fel ar putea fi și Anticrist unealta prin care biserica autentică va fi separată de cea apostată. Căci în cei 3,5 ani sfinții sunt prigoșiți, dar Babilonul NU. Babilonul este de partea lui Anticrist și amăgit de acesta odată cu lumea. Babilonul ar putea fi chiar fiara a doua condusă de proorocul mincinos care să-l valideze pe Anticrist ca Dumnezeu. Conflictul va deveni clar, separația dintre adevărații slujitori ai lui Isus și Babilon de asemenea. Primii vor suferi întâi, la fel ca smochinele cele bune duse mai întâi în robie de Nebucadnețar. Cei din urmă vor suferi mai târziu, dar mult mai aprig, ca smochinele cele rele lăsate la Ierusalim. Smochinele cele bune par a corespunde cu sfinții prigoșiți de fiară în cei 3,5 ani, iar smochinele rele cu Babilonul pedepsit de fiară la sfârșitul celor 3,5 ani. Prigoana sfinților prin fiară e descrisă într-un capitol în Apoc.13. Dar judecata Babilonului prin fiară este detaliată în două capitole (Apoc.17-18). Astfel slujba fiarei pare a fi în primul rând aceea de a pedepsi Curva cea mare, și de-abia în al doilea rând acela de a încerca Biserica. Prigoana din cap.13 pare de fapt a pregăti judecata Babilonului din cap.17-18. Căci prin prigoană se face o separație netă între smochinele bune și cele rele. Și când va începe amăgirea odată cu vindecarea/învierea lui Anticrist Biserica duală aflată între Biserica autentică și cea apostată va trece de partea Bisericii apostate pentru a fi judecată odată cu ea. Iată de ce suntem îndemnați la veghere permanentă. Iată de ce suntem îndemnați să fim vii ca cei din Filadelfia și să nu ne complacem în căldicel ca cei din Laodicea. Căci și știm când vine ceasul încercării. Punctul maxim al încercării pare a fi chiar ÎNCEPUTUL ei când se declanează duhul de amăgire prin Anticrist. E momentul

crucial al alegerii: să ieși din Ierusalim sau să rămâi în el, sa ieși din Babilon sau să rămâi în el? Cei care au ieșit din Ierusalim și au fugit mai întâi, au suferit mai întâi frigul, foamea, incertitudinea. Dar ei au fost ca smochinele cele bune, care au suferit și ele când au fost duse în robie. Cei rămași în Ierusalim au rămas în acel cadru de siguranță. Nu au suferit de foamete și frig. Dar APOI, fiind smochinele cele rele, au avut parte de suferința cea mare. Nebucadnețar a încercat smochinele cele bune dar le-a nimicuit pe cele rele. La fel a făcut și împăratul roman când a distrus Ierusalimul. La fel se pare că va face și Anticrist. Astfel prigoana sa devine NECESARĂ, și devine un BINE pentru credincioși. Ei sunt ajutați să se separe total de Babilon pentru a scăpa de judecata destinată acestuia. Cel rău, ca de obicei, nu face decât să tragă la carul de slavă al Domnului. Iar Anticrist devine ca Nebucadnețar de altădată, robul Domnului prin care Acesta Își va duce la îndeplinire planul măreț și ciudat.

Biserica apostată are o longevitate incredibilă pe scena istoriei. Aceasta pentru că cea mai mare parte a ei a luat naștere în urma curviilor și lepădării Bisericii autentice. Sectele create de prooroci mincinoși s-au stins mai repede în istorie și nici nu au căpătat o asemenea amploare și influență. Dar creștinismul apostat s-a dezvoltat incredibil de mult. A rezistat până azi și a scăpat de o judecata istorică violentă în ochii popoarelor. Longevitatea și forța Bisericii apostate poate fi explicată mai întâi de faptul că ea își extrage seva din curviile Bisericii autentice. Aceste curvii par a da în văzduh un drept celui rău să continue să lucreze prin Babilonul cel mare. În același timp am înțeles că acesta este păstrat cu grijă pentru judecata cea de pe urmă. Căci cel ce e judecat mai întâi scapă mai ușor, dar cel ce e judecat mai târziu e vai și amar de el. Există vreun dat istoric (acei 70 de ani) și pentru Babilonul cel Mare din Apocalipsa? Nu avem aceste informații. E nevoie ca Biserica autentică să se roage pentru pedepsirea Babilonului celui Mare? Oare rugăciunile sfinților din Apoc.8a includ rugăciuni ce cer pedepsirea Babilonului cel Mare, cel care este primul responsabil de uciderea sfinților pe pământ? Oare este vreun moment istoric în care Biserica trebuie să înceapă o luptă în rugăciune ca cea a lui Daniel (din Daniel cap.9)?

Nebucadnețar și Antioh au fost vase prin care a fost pedepsit poporul evreu. Dar Anticrist e un vas prin care va fi pedepsit Babilonul cel mare, care după cum am înțeles până acum, nu e poporul evreu ci Biserica apostată. Înaintea de anul 70

s-a făcut o separație destul de clară înaintea popoarelor între creștini și evrei. Creștinii credeau în Isus și de aceea erau prizoniți de Evrei. Astfel creștinii au fost cei care au suferit primii. Dar în anul 70 a fost ceasul judecării evreilor. Atunci poporul apostat al Domnului a fost pedepsit pentru că a prigonit poporul autentic al Domnului: Biserica Sa. Acest model se reia. Dar prigonitorii nu mai sunt evreii. Prigonitorii sunt cei ce formează Babilonul ce mare. Acesta e Biserica apostată. Întâi va suferi biserica autentică, pentru ca apoi să fie judecați cei care i-au prigonit. Tiparul din sec. 1 se pare că se REPETĂ la finalul istoriei. Dar dincolo de asemănări sunt și diferențe. Da, sunt și diferențe între Nebucadnețar și Anticrist, și între Antioh și Anticrist. Prima mare diferență este că poporul care poartă activ Numele Domnului în Noul Legământ este Biserica și nu poporul evreu. Acum Numele Domnului este Isus. Poporul evreu se detașează clar în ochii popoarelor de acest Nume pentru că nu crede în Isus. Dar Biserica rămâne cea care poartă Numele lui Isus printre popoare. Însă aceasta nu mai e un popor ca cel evreu, iar amalgamul dintre autentic și fals e mult mai complicat. De aceea sunt și multe diferențe.

Una din ele e aceea că Biserica autentică nu e considerată vinovată de lucrarea lui Anticrist după cum rămășița de altădată nu e considerată responsabilă de lucrarea Nimicitorului Neamurilor. Nu avem astfel în Noul Testament o legătură cauzală afirmată explicit între păcatele Bisericii autentice și lucrarea lui Anticrist. Dar găsim o legătură cauzală directă între lucrarea lui Anticrist și păcatele Babilonului, precum și o legătură cauzală între lucrarea lui Anticrist și păcatele lumii. Nebucadnețar vine ca răspuns la păcatele poporului lui Dumnezeu și la păcatele Neamurilor amăgite de acesta. Dar poporul evreu își păstrează identitatea de popor ales chiar dacă trăiește în păcat. Dar nu la fel este cu Biserica apostată. Ea nu mai este poporul lui Dumnezeu când Duhul Domnului o părăsește. De aceea ea poate fi numită BABILONUL cel MARE care va fi nimicit pentru totdeauna! De aceea nu ar fi logic să găsim în Noul Testament o legătură cauzală directă între lucrarea lui Anticrist și păcatele poporului Domnului din Noul Legământ. Căci acesta rămâne poporul Domnului doar dacă trăiește în ascultare. Dacă nu, pierde aceasta identitate, spre deosebire de poporul evreu care și-o păstrează din pricina legăturilor genetice cu Avraam. Legătura dată de gena istorică nu mai e valabilă cu privire la Biserica dintre Neamuri. Iată o MARE diferență

dintre Biserică și Israel! Distincția dintre rămășița credincioasă și Israelul apostat e mult mai clară când e vorba de diferența dintre biserica autentică și cea apostată. Astfel Anticrist poate fi un rod al păcatelor Babilonului și popoarelor din jur dar nu al Bisericii autentice care rămâne autentică tocmai prin faptul că se căiește de păcatele ei. În 2 Tesaloniceni cap.2 ni se spune clar că lucrarea de amăgire a lui Anticrist este o pedeapsă din partea Domnului pentru LUME și nu pentru Biserică. Dar biserica apostată face parte din lume și ea amplifică răul din lume, ne arată Apoc.17-18. În acest tablou complex mai apare și Biserica duală. Ea e prezentă în judecata Bisericilor din cap.1-3. Dacă nu se căiește ea devine parte din lume și judecată astfel odată cu lumea. Da, Domnul va judeca prin Anticrist și Biserica duală, adică cele 5 fecioare fără undelemn în candelă.

Deci când Domnul ridică pe Nebucadnețar, paharul fărădelegilor lui Israel e plin, dar și cel al Neamurilor din jurul lui. Rămășița credincioasă va fi și ea încercată dar SCĂPATĂ de judecată. Judecata constă într-un duh de amăgire (de a face decizia greșită și de a NU se supune împăratului Babilonului), urmat de o judecată fizică prin oștile haldee și apoi de judecata eternă. Decizia greșită de a Nu se supune lui Nebucadnețar aduce un confort inițial urmat de o suferință groaznică. Decizia de se supune duce la un jug de robie dar care nu mai este urmat de acea judecată groaznică. Judecata de la final va consta într-un duh de amăgire (vezi 2 Tes. cap.2), urmat de judecata venită prin Anticrist (asupra Babilonului) și apoi cea adusă de Hristos asupra lui Anticrist și Neamurilor. Observăm diferențe majore între Nebucadnețar și Anticrist. Prin Nebucadnețar vine încercarea rămășiței, amăgirea lui Israel și a Neamurilor și pedepsirea fizică a lui Israel și a Neamurilor. Prin Anticrist vine încercarea Bisericii, amăgirea Babilonului și a lumii, și apoi doar pedepsirea fizică a Babilonului. Pedepsirea fizică a Neamurilor e făcută de Isus Însuși prin revenirea Sa (vezi Apoc.19a). În același timp și NATURA duhului de amăgire e diferit. În cazul lui Nebucadnețar MINCIUNA este în a te răscula împotriva lui, dar în cazul lui Anticrist minciunea este în a-l crede, în a-l urma ca pe Dumnezeu.

La fel observăm și diferențe între Antioh IV și Anticrist. Antioh a profanat Templul și a avut un conflict religios cu Israel în primul rând. Dar Anticrist se va proclama Dumnezeu înaintea NEAMURILOR care-l vor urma. Antioh e mândru împotriva evreilor și lovește împotriva tuturor evreilor, atât împotriva celor vii cât

și împotriva celor morți din punct de vedere spiritual. Prigoana lui Anticrist pare a lovi cu precizie în poporul autentic al Domnului. De asemenea prigoana lui Anticrist realizează o distincție clară între cei autentici și cei falși, dar nu la fel s-a întâmplat cu prigoana lui Antioh. Aceasta avea rolul de a arăta evreilor falși dar religioși că NU sunt pe o cale bună. Prigoana era o pedeapsă. Dar prigoana lui Anticrist va fi doar o ÎNCERCARE pentru sfinții Domnului din Noul Legământ. Iarăși diferențe dintre poporul Domnului din Noul Legământ și cel din Vechiul Legământ clarifică lucrurile. În Noul Legământ poporul Domnului poate fi prigonit CHIAR dacă e în ascultare. Dar în Vechiul Legământ, Templul nu putea fi profanat și Israel nu putea fi prigonit de Neamuri decât din pricina păcatelor lor. Iată deci diferențe majore și între Antioh și Fiara din Apocalipsa. Asemănările majore par să aibă în vedere în special PERIOADA (scurtă de 3,5 ani), precum și HULIREA nemaiauzită a Numelui Domnului în timpul acestreia scurte perioade. Ideea ca un om să se proclame pe sine dumnezeu mai presus de toți dumnezeii, mai presus de Dumnezeu cel adevărat, să intre în Templul lui Dumnezeu dându-se drept Dumnezeu. Gestul lui Antioh e șocant și UNIC în toată istoria lui Israel. Urâciunea pustiitorului e pusă în Locul Preasfânt. Un om se proclamă Dumnezeu în Templul lui Dumnezeu căci Antioh a pus și o statuie de a sa în Templu (alături de cea a lui Zeus) căreia i-a cerut închinare. Manase a adus și el idoli străini în Templu, dar nu s-a proclamat pe sine Dumnezeu în Templul Domnului. Gestul lui Antioh rămâne șocant. Or tocmai acest gest ȘOCANT îl va repeta și desăvârși Anticrist și prin acest GEST unic și șocant (pe linia lui Antioh și nu pe linia lui Nebucadnețar) el va putea fi recunoscut cu maximă claritate pe scena istoriei. Într-adevăr, gestul lui Antioh trebuie înțeles în unicitatea sa. De ce este el unic? Templul a mai fost jefuit, a fost chiar distrus de Nebucadnețar. A fost pângărit de Manase care a adus și el altare și zei străini în Templu. Dar Antioh a făcut câteva lucruri unice:

- *A interzis* închinarea la Yahwe în Templu și la Ierusalim;
- *A impus* cu amenințarea săbiei o închinare falsă;
- Această închinarea falsă a introdus-o *în Templu* și includea și *închinarea la un OM* (la propria persoană).

Pe acest tipar unic și șocant va lucra și Anticrist. Un gest similar este decizia imperială din Daniel cap.6 care generează prigonirea lui Daniel și aruncarea sa în groapa cu lei.

7. Toate căpeteniile împărăției, îngrijitorii, dregătorii, sfetnicii și cărmuitorii sunt de părere să se dea o poruncă împărătească, însoțită de o aspră oprire, care să spună că oricine va înălța, în timp de treizeci de zile, **rugăciuni către vreun dumnezeu sau către vreun om, afară de tine, împărate**, va fi aruncat în groapa cu lei.

8. Acum, împărate, întărește oprirea și iscălește porunca aceasta, pentru ca să nu se poată schimba, după legea mezilor și perșilor, care, odată dată, rămâne neschimbată.”

(Daniel 6:7-8)

Doar că această închinare la un OM nu era promovată în Templul Domnului. Antioh introduce o astfel de închinare chiar în Templul Domnului.

25:15-26 – Potirul mâniei divine și precizarea Neamurilor căroră Ieremia trebuie să le dea acest potir.

Pasajul acesta introduce o nouă imagine, imaginea cu POTIRUL mâniei divine. Ne aducem aminte că în Apocalipsa judecata se încheie cu vărsarea celor 7 potire pe pământ. Potirul e plin cu vinul mâniei lui Dumnezeu. Ieremia trebuie să ia acest potir simbolic și să-l dea să-l bea toate neamurile. Ieremia împlinește acest gest:

- Eu am luat potirul din mâna Domnului și l-am dat să-l bea toate neamurile la care mă trimitea Domnul.

Deci Ieremia are o viziune în care el este un personaj activ. În cadrul vedeniei el ia acest potir și-l dă la toate neamurile. Mânia este sub formă de VIN. De ce? Pentru că VINUL amețește mintea și pentru că mânia se va manifesta mai întâi printr-un duh de minciună și de amăgire (25:16,27). Apoi, vinul este strâns legat de imaginea TEASCULUI care anticipează revărsarea violentă a mâniei divine prin sabie, foamete și ciumă. În cadrul vedeniei Ieremia este TRIMIS la Neamuri cu acest potir. Și Ieremia se duce. Dar cum s-ar traduce această acțiune simbolică din cadrul vedeniei, în planul concret al lucrării profetice a lui Ieremia? Căci Ieremia nu s-a dus fizic la aceste Neamuri, și nici nu a participat la vreo acțiune militară sau uneltire politică împotriva lor. Dar ce a făcut Ieremia? A

transmis din Ierusalim către toate aceste Neamuri mesajul Domnului cu privire la hotărârea Sa de a da tot pământul lui Nebucadnețar (vezi Ieremia cap.27). Deci spre deosebire de Pavel care se duce fizic la Neamuri, Ieremia doar trimite mesajul din Ierusalim. Dar mesajul e o chemare la căință spre binele lor pentru a evita nenorocirea. Apoi, pentru că mesajul e respins, Ieremia rostește urgiile cu care Domnul va lovi toate acestea Neamuri (vezi ultimele capitole din cartea Ieremia). Prin aceste acțiuni concrete Ieremia dă un potir la toate Neamurile. E foarte important să subliniem că nu Domnul ci Ieremia varsă potirul peste Neamuri. Potirul este al Domnului. Dar Ieremia îl dă să bea la Neamurile la care este trimis. Ieremia, în vedenie, nu doar anunță că Domnul va vărsa potirul Său peste Neamuri, ci efectiv el îl varsă peste Neamuri. Acest fapt ne aduce aminte de discuția care am avut-o în capitolul unu ([vezi comentariul pe cap.1](#)) legat de funcția sa de prooroc al Neamurilor când Domnul îi spune:

Iată pun cuvintele Mele în gura ta. Iată, astăzi ***te pun peste neamuri și peste împărății*** ca să smulgi și să tai, să dărâmi și să nimicești, să zidești și să sădești.

(Ier.1:9b-10)

Ieremia nu pare a fi un simplu reportofon care anunță judecata Domnului. El însuși pare a fi o unealtă prin care se revarsă această judecată. Rostirea, proorociile lui Ieremia, nu par a avea doar un rol formal, de a anunța judecata. Aceasta par a avea un rol ACTIV în aducerea judecății. La fel cum în plan fizic Domnul aduce judecata prin Nebucadnețar, în plan spiritual, în văzduh, el pare să aducă judecata prin Ieremia. Cuvântul Domnului pare că trebuie rostit de un muritor de pe pământ pentru a se împlini în istorie. De ce? Sunt mai multe posibile explicații. Domnul, în îndurarea Sa, nu poate aduce judecata decât după ce a anunțat-o mai înainte și după ce a îndemnat prin proorocii săi pe cei răi să se întoarcă de la calea lor cea rea. De-abia APOI aduce judecata. Deci, ca să poată aduce judecata trebuie mai întâi ca proorocul să vestească celor în cauză judecata Sa. Chiar dacă rostirea proorocului are un scop mântuitor, ea capătă o funcție de judecată, și face posibilă revărsarea judecății finale. Prin lucrarea proorocului, Dumnezeu Se convinge pe Sine că a făcut tot ce putea face pentru recuperarea celui în cauză. De-abia APOI aduce judecata. De asemenea dacă propovăduirea proorocului este RESPINSĂ, atunci cel în cauză nu poate rămâne la fel ca mai înainte. El se împietrește și mai mult, se

cufundă și mai mult în păcat și ia acele decizii nebune care-l vor duce la pierzare. Astfel proorocul devine un declanșator al judecății, măcar că e trimis să întoarcă pe cel rău de la calea lui pentru a nu fi judecat. Această funcție am comentat-o îndelung în cartea Isaia ([vezi comentariul pe Isaia cap.6](#)). Isaia este trimis să ÎMPIETREASCĂ pe Israel. La fel și Ieremia este trimis să împietrească și pe Israel și pe toate Neamurile din jur. Aici iarăși se diferențiază de Pavel a cărui mesaj cunoaște o mare receptivitate de la Neamuri care NU mai sunt judecate odată cu Ierusalimul. E interesat de observat că Ieremia își începe ACTIV lucrarea printre Neamuri de la aproximativ 43 de ani. Aproximativ în jurul acestei vârste își începe și Pavel, la porunca Duhului, prima călătorie misionară printre Neamuri (în Fapte cap.14). Asemănările dintre Ieremia și Pavel sunt din ce în ce mai multe. Dar descoperim și diferențe fundamentale. Deci măcar din acest punct de vedere Ieremia devine și el ca Nebucadnețar unealta prin care se varsă potirul judecății divine peste neamuri. Și mai întâi acest potir se varsă în văzduh printre Neamuri, ca apoi se verse fizic prin Nebucadnețar peste aceleași Neamuri. Cuvântul Domnului rostit prin Ieremia face ca Neamurile păcătoase să se împietrească și mai mult, să Nu asculte și să se lupte astfel cu Nebucadnețar mergând la pierzanie. Cuvântul divin rostit celui păcătos îl STĂRNEȘTE pe acesta să-și dea toată arama răzvrătirii pe față. Și făcând așa își grăbește sfârșitul și judecata. Deci rostirea lui Ieremia DEVINE necesară ca judecata să se reverse peste Neamuri. E clar că Ieremia e mai mult decât un megafon. Și cum am descoperit deja în primele 20 de capitole el nu trebuie doar să PRONUNȚE un mesaj, ci trebuie să-l rostească având inima sa în armonie cu inima Domnului. Nu doar buzele trebuie să asculte, ci și duhul său. Buzele trebuie să rostească exact cuvintele Domnului, iar duhul să simtă ce simte Domnul când rostește acel mesaj. Cuvântarea lui Ieremia trebuie să fie cuvântarea Domnului. Astfel proorocia trebuie să IZVORASCĂ din inima Domnului. Iată de ce Ieremia trebuie adus mai întâi în inima Domnului (primele 20 de capitole) și apoi este chemat în mod activ în lucrarea de prooroc al Neamurilor. El trebuie să rostească mesajele despre Neamuri din inima Domnului. Doar așa cuvântarea sa poate avea impact în văzduh.

Ne aducem aminte de Moise și Aaron. Domnul a adus prin ei cele 10 urgii asupra Egiptului. Moise a anunțat urgiile lui Faraon împietrindu-i astfel inima. Moise a lovit cu toiagul apele Nilului care s-a prefăcut în sânge etc. La fel ca cei

doi, Ieremia devine un AGENT al judecății divine față de neamuri. Predicatorul Evangheliei harului trebuie să accepte că nu poate fi doar un agent al Mântuirii. El devine un agent al judecății din pricina reacției celor ce resping mesajul. Isus a venit să aducă mântuirea la ai Săi, dar lucrarea Sa a chemat răzbunarea din anul 70 față de poporul evreu.

Domnul îi arată cu precizie lui Ieremia care sunt Neamurile la care este trimis. Deși e vorba de toate neamurile, de tot pământul, de marginile pământului, Domnul nu menționează decât Neamurile care sunt în contact direct cu mărturia compromisă a lui Israel. Nu sunt menționați cei din India sau China, sau Japonia, sau din Americi sau popoarele barbare din Nord (sciții etc.), sau italicii, galii etc. Existau multe populații pe toate continentele. Totuși pentru Domnul marginile pământului și tot pământul se reduce la spațiul din jurul Israelului. Pavel pare să înțeleagă Marea Trimitere exact în același sens.

Care sunt Neamurile din jurul Israelului la care e trimis Ieremia:

a) *Ierusalimul și Iuda*

Judecata începe de la Casa lui Dumnezeu, dar nu se oprește acolo.

b) *Faraon, împăratul Egiptului (și poporul amestecat sau și toți străinii – în alte traduceri, în loc de **toată Arabia – care de altfel este menționată mai târziu în acest pasaj)***

Vecinii din SE lui Israel. Cei care mereu au ispășit pe împărații evrei cu alianțe străine împotriva cuceritorilor din Nord. Referirea la străinii din Egipt ar avea o mare relevanță, căci mai erau evrei în Egipt și unii se vor refugia în Egipt după căderea Ierusalimului.

c) *Tuturor Împăraților țării Uț*

Care este țara Uț? Una din rudele mai îndepărate a lui Avraam e numită Uț (Gen.22:210, și Iov este din țara Uț (Iov 1:1). Țara Uț nu este identificată cu precizie. Unii o asociază cu Filistia, alții cu ținutul Negev.

d) *Tuturor împăraților țării Filistenilor: Ascalon, Gaza, Ecron, Asdod*

Cele patru puternice cetăți ale rămășiței Filistenilor din țara Canaan, de pe coasta de SV a țării.

e) *Edomului, Moabului și tuturor copiilor lui Amon*

E vorba de vecinii lui Israel de la Est de Iordan.

f) *Tuturor împăraților Tirului și Sidonului, și împărătilor care sunt dincolo de mare*

E vorba de coasta de NV a țării Canaan, zona Feniciei. Două porturi maritime extrem de puternice și prospere. Însuși marele Alexandru Macedon a avut mult de furcă pentru cucerirea Tirului. Nu știm exact cine sunt împărații dincolo de mare. Unii spun că ar fi vorba de insula Cipru.

g) *Dedanului, Temei, Buzului*

E vorba de Nordul Arabiei.

h) *Tuturor Împăraților Arabiei și tuturor celor ce locuiesc în pustie*

E vorba de pustia Arabia.

i) *Tuturor împăraților Zimrei, tuturor împăraților Elamului și tuturor împăraților Mediei.*

Zona Elamului și a Mediei e SV-ul Iranului. ZIMRA e un nume codificat pentru Elam (un procedeu de inversare a literelor despre care vom vorbi mai jos).

j) *Tuturor împăraților de la miazănoapte, de aproape sau de departe, și tuturor împărățiilor care sunt pe fața pământului.*

Evident Nebucadnețar nu a domnit peste tot pământul, nici măcar peste tot pământul cunoscut de oamenii din acea perioadă. Încă odată înțelegem semnificația teologică și culturală a expresiei TOT PĂMÂNTUL/TOATE NEAMURILE.

k) *Și împăratul Șeșacului va bea DUPĂ ei.*

E vorba de împăratul Babilonului. E vorba de un cod care se obține în ebraică prin inversarea literelor după următoarea procedură: prima literă a alfabetului devine ultima, a doua literă devine penultima literă a alfabetului etc. Este ca și cum în română în loc de ABA am spune ZYZ. De ce se folosește această formulă? Oricum Ieremia a vorbit deschis mai devreme și de căderea Babilonului. Deci nu ar avea vreun motiv diplomatic, sau de prudență politică (cum bănuim că e motivul pentru care Pavel nu menționează celebrul OBSTACOL din 2 Tes.cap.2). Unii spun că ar fi vorba de o vorbire sarcastică, ironică, care să arate cât de slab este în ochii Domnului acest împărat aparent puternic pe scena istoriei.

Observații legate de neamurile menționate de ieremia cap.25:

- Datele istorice ne arată că într-adevăr toate aceste zone au fost pustiite și terorizate de Nebucadnețar.
- Pasajul insistă mult pe ÎMPĂRAȚII acestor ținuturi. Liderii vor bea potirul amăgirii ca prin ei să meargă spre pustiire întreaga națiune.
- Pasajul insistă pe TOȚI/TUTUROR. TOȚI sunt sortiți judecării. Nimeni nu va scăpa.

25:27-38 – Mânia Domnului dezlănțuită față de tot pământul

Ce aduce acest nou pasaj cu care se încheie cap.25? Deja Domnul anunțase că va pedepsi Neamurile prin Nebucadnețar (25:9-11), deja anunțase peste care Neamuri se va revărsa potirul cu vinul Mâniei Sale (25:15-26). De ce mai apare și acest pasaj? În acest pasaj este descrisă mai clar FURIA, MÂNIA Domnului. Dacă în prima parte ni se spune că Nebucadnețar va pedepsi aceste neamuri și dacă în a doua parte se folosește metafora potirului cu vin, acum imagine insistă mult mai clar și mai direct pe mânia dezlănțuită a Domnului. Astfel acest al treilea pasaj completează tabloul profetic din cap.25. El vrea să arate cât de MÂNIOS este Domnul față de Neamuri și cât de hotărât este El să le pedepsească. Aceeași hotărâre de NEÎNDUPLECAT pe care am descoperit-o față de Iuda, o descoperim

acum față de Neamuri. E de la sine înțeles că vremea mijlocirii avraamice pentru Sodoma a trecut și ea. Planul judecății divine a intrat într-o fază finală nu doar cu privire la Israel ci și cu privire la Neamuri. Mânia Sa nu este aprinsă doar față de Israel ci și față de Neamuri. Mijlocirea nu mai poate stăvili astfel nici mânia Sa față de Israel, dar nici mânia Sa față de Neamuri. Vremea mijlocirii a expirat față de TOT pământul. Paharul fărădelegii ÎNTREGII lumi este peste măsură de plin. Pare un moment unic în istorie. Nu este pedepsit doar Egiptul (ca la ieșirea din Egipt) sau doar Canaanul (ca la în vremea lui Iosua), sau Amalec (ca în vremea lui Saul), ci acum sunt pedepsite **SIMULTAN TOATE NEAMURILE** în frunte cu poporul Domnului.

Versetele 25:27-28 sunt ȘOCANTE: chiar dacă aceste neamuri nu ar vrea să bea, tot vor bea! Liberul arbitru pare să nu mai poate fi accesat. Domnul a hotărât ca un duh de amăgire să se reverse peste Iuda și peste neamuri., Toate se vor răzvrăti împotriva lui Nebucadnețar spre pierzarea lor. Ar fi ceva de genul: chiar dacă ar vrea să NU se răzvrătească, Domnul nu-i va lăsa să NU se răzvrătească. Le va fura mintea, le va lua înțelepciunea, le va zădărnici planurile bune. Desigur ar fi o cale; smerenia față de cuvântul rostit din Ieremia și o atitudine de căință față de Domnul. Prin aceasta ar putea primi lumina să se supună de bunăvoie lui Nebucadnețar și să fie doar robi evitând pustiirea sălbatică a haldeenilor. Dar dacă nu se vor smeri, nu vor primi această lumină, ci vor fi lăsați în voia unui duh de amăgire care-i va duce la pierzare.

Un alt doilea argument al judecății implacabile este în v.29: *Iată că în cetatea peste care este chemat Numele Meu încep să fac rău, și voi să rămâneți nepedepsiți?* Judecata începe de la Casa Domnului dar nu se încheie acolo. Ea continuă cu judecarea tuturor Neamurilor. Dacă Domnul nu va ezita să verse judecata peste poporul ales, peste care este chemat Numele Său, de ce ar ezita să judece Neamurile cu care nu a încheiat un legământ, care nu vin din Avraam și cărora nu le-a rostit promisiunile Sale cele multe? Judecata care va veni asupra Ierusalimului este GARANȚIA fără tăgadă că toate Neamurile vor fi judecate. Neamurile care se bucură de căderea Ierusalimului se amăgesc singure. Ea nu arată că ele vor scăpa de judecată, ci exact **OPUSUL**: că judecarea lor este iminentă! Imaginea prefigurează judecata finală din Apocalipsa: Biserica autentică e judecată prin încercarea de foc a prigoanei finale, Babilonul apostat e judecat și el, Israel

însuși va trece prin cuptor, apoi TOATE Neamurile vor fi judecate! În Apocalipsa ordinea pare să fie mai clară,. Vom analiza la sfârșitul cărții Ieremia CRONOLOGIA în care judecata adusă de Nebucadnețar a lovit toate aceste neamuri menționate în acest capitol. Dacă Domnul răcnește împotriva Locului Locuinței Lui din PRICINA PĂCATULUI, atunci nu va ezita nici o clipă să strige ÎMPOTRIVA tuturor locuitorilor pământului care trăiesc în păcat. Astfel dărâmarea Templului devine un prilej ca Neamurile să învețe SFINȚENIA lui Yahwe. Prilejul prin care Neamurile puteau huli Numele Domnului care ar fi fost învins de Marduk, este transformat în prilejul de a învăța pe Neamuri slava și sfințenia lui Yahwe!

Al treilea argument al judecății implacabile îl găsim în 25:31-38. Pasajul abundă de imagini VII ale judecății divine. Este ca și cum sabia mâniei divine a ieșit din teacă și nu obosește în a nimici și NIMIC nu o poate opri și NIMIC nu-i poate potoli mânia. Judecata se revarsă fără milă din neam în neam, de la o margine a pământului la cealaltă și cu toate acestea mânia Sa nu se potolește, urgia Sa este fără leac. Nimeni nu scapă, căci sabia Domnul va nimici tot de la o margine a pământului la cealaltă, pentru că Domnul se ceartă cu toate Neamurile și intră la judecată împotriva oricărei fapturi. Totul se încheie pe v.38: acțiunea judecății a și început. Deci nu se mai pune problema că VA începe. Ea a și ÎNCEPUT după cum se vedea și pe scena istoriei. Începutul ascensiunii Babilonului pe scena mondială și urcarea pe tron a lui Nebucadnețar ARĂTA în planul vizibil ce se întâmplase acolo sus în văzduh: *Domnul Și-a părăsit locuința ca un pui de leu; așa că țara le este prefăcută în pustie de urgia nimicitorului și de mânia lui aprinsă.* Deci am putea înțelege capitolul 25 astfel:

- 25:1-7 – Cauza mersului istoriei
- 25:8-14 – Ce se întâmplă în planul vizibil al istoriei
- 25:15-26 – Metafora potirului cu vin
- 25:27-38 – Ce se întâmplă în VĂZDUH, în planul nevăzut al bătăliilor cerești

Astfel, Ieremia pornește de la evenimente istorice concrete pentru ca la finalul capitolului să POATĂ da CORTINA la o parte și să arate ce se întâmpla sus în ceruri. Sfatul străjerilor luase deja o decizie de judecată implacabilă, iar Domnul deja ieșise din Locuina Lui pentru a judeca toate Neamurile!

Ieremia nu este un agent al judecății doar pentru Iuda ci și pentru Neamuri. El nu va vedea ROD nici în Iuda, dar nici la Neamuri. Cu Pavel lucrurile stau altfel. Doar rămășița credincioasă din Babilon rămâne singurul ROD contemporan al lucrării lui Ieremia. Astfel el aduce MÂNTUIRE pentru PUȚINI dar JUDECATĂ pentru tot pământul.